

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 413 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΜΑΗΣ 1936

80 χρόνια από την εργατική εξέγερση της Θεσσαλονίκης
σελ. 13

ΕΞ ΤΟ ΝΑΤΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Εργαζόμενοι
Να γίνει η απεργία στις 4/2, αρχή του τέλους του μνημονιακού θιάσου

σελ. 5

Εκπαίδευση
Βόμβα έτοιμη να εκραγεί

σελ. 7

Διεθνή
Η συμφωνία Βρετανίας και Ε.Ε.

σελ. 11

Ιστορία
Η επέτειος του Κιλελέρ

σελ. 15

Καμιά εμπλοκή της Ελλάδας στα εγκλήματα των ιμπεριαλιστών!

Η υποτακτική κυβέρνηση Τσίπρα, έχοντας παραδοθεί πλήρως στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, εφαρμόζει το 3^ο Μνημόνιο. Ταυτόχρονα, έρμαιο των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, παρακολουθεί το κλείσιμο των συνόρων και τον εγκλωβισμό των προσφύγων και μεταναστών στη χώρα μας – και την ίδια στιγμή μας εντάσσει ολοένα και περισσότερο μέσα στους σχεδιασμούς των Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, μας βυθίζει ολοένα και περισσότερο στη δίνη του πολέμου. Μάλλον είναι αδύνατο να μπορέσει να σταθεί με τόσες προδοσίες και μέσα στις κολοσσιαίες συγκρούσεις της ευρύτερης περιοχής. Έτσι φαίνεται να στρώνει τον δρόμο προς μια αιφνίδια αντιδημοκρατική αναδίπλωση στη χώρα μας, προς μια λύση είτε με μια «δυναμική» παρέμβαση των κρατικών μηχανισμών, είτε με μια πολιτική κυβέρνηση των «Μένουμε Ευρώπη», αμφότερες υπό την εποπτεία του στρα-

τού, ώστε να εφαρμοστεί απρόσκοπτα το 3ο Μνημόνιο αλλά και για να αποτελέσει η χώρα μας το εφιαλτήριο του ΝΑΤΟ για την επέμβασή του στην περιοχή (Συρία, Λιβύη κ.ά.).

Απέναντι σε αυτά τα σχέδια της κυβέρνησης του Τσίπρα, της αντιπολίτευσης των «Μένουμε Ευρώπη», της ελληνικής αστικής τάξης αλλά και των ευρωπαίων και αμερικανών ιμπεριαλιστών, θα πρέπει να αντιταχθούμε και να παλέψουμε:

α) Να μην επιτρέψουμε την ψήφιση του ασφαλιστικού, να καταρρίψουμε στην πράξη το 3^ο Μνημόνιο. Να διώξουμε την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα. Να τσακίσουμε κάθε απόπειρα των «Μένουμε Ευρώπη» να σηκώσουν κεφάλι.

β) Να υποδεχθούμε και να αγκαλιάσουμε τους πρόσφυγες και μετανάστες, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Συρίας, του Ιράκ, του Αφγανιστάν κ.ά., που λόγω της πολεμικής καταστροφής των χωρών τους

από τους ιμπεριαλιστές, αναγκάζονται να μεταναστεύσουν, ακριβώς όπως αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν 250.000 Έλληνες νέοι μετά την οικονομική καταστροφή της χώρας μας. Δεν κινδυνεύουμε από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες αλλά από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τους νέους και παλιούς μνημονιακούς, τους «Μένουμε Ευρώπη», την ελληνική αστική τάξη, τους Ευρωπαίους και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές

γ) Να διώξουμε κάθε πλοίο, κάθε στρατεύμα, κάθε στρατιωτική βάση, να σταματήσουμε κάθε βοήθεια προς τους ιμπεριαλιστές του ΝΑΤΟ.

δ) Απέναντι στην καταστροφή και τον παραλογισμό των Μνημονίων, στα σχέδια αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, ρατσισμού και συμμετοχής στην νατοϊκή εκστρατεία, απέναντι στην επικίνδυνη κλιμάκωση του πολέμου στη Συρία, να αγωνιστούμε για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

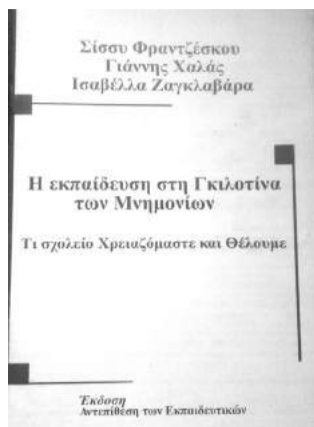
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Η εκπαίδευση στη Γκιλοτίνα των Μνημονίων

Συγγραφείς: Σίσου Φραντζέσκου, Γιάννης Χαλάς, Ισαβέλλα Ζαγκλαβάρια

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2015

Σελίδες: 63

Τιμή: 2 ευρώ

Στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία το σχολείο έχει τις εξής βασικές λειτουργίες: α) Αποτελεί βασικό φορέα κοινωνικοποίησης του παιδιού, μετά την «έξοδο» του από το «προστατευμένο» οικογενειακό περιβάλλον, μεταδίδει στη νεολαία την κυρίαρχη ιδεολογία, δηλαδή την ιδεολογία της αστικής τάξης, και τη διαπαιδαγωγεί σε ένα πνεύμα αποδοχής και σεβασμού του συστήματος, γ) προετοιμάζει, μέσα από τη νεολαία των κυρίαρχων τάξεων, τους «χαρισματικούς» νέους ηγέτες των τελευταίων και κατ' επέκταση του έθνους, δ) προσαρμόζει τη μετάδοση γνώσης και των κατακτήσεων της επιστήμης και της τεχνολογίας στις

ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής και της αύξησης του κέρδους, ε) προετοιμάζει τη νεολαία για την επαγγελματική της πορεία και την ενσωμάτωσή της στην καπιταλιστική παραγωγή, αναπαράγοντας τον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας και τους αντίστοιχους επαγγελματικούς «ρόλους», που επιβάλλονται από τη λειτουργία του καπιταλισμού. Όσο αναπτύσσονται οι παραγωγικές δυνάμεις και εκσυγχρύνονται οι μέθοδοι παραγωγής, οι δύο τελευταίες λειτουργίες αποκτούν όλο και πιο αναβαθμισμένη σημασία [...]

Από την εισαγωγή

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οκτώ ώρες διήρκεσε το συμβούλιο πολιτικών αρχηγών, με θέμα το «προσφυγικό» εν όψει της Συνόδου Κορυφής της Δευτέρας 7/3/2016. Οι πολιτικοί αρχηγοί, πλην Δημήτρη Κουτσούμπα και Βασίλη Λεβέντη, κατέληξαν σε κοινό ανακοινωθέν σε μια μίνιμουμ κοινή/«εθνική» γραμμή. Στο κοινό ανακοινωθέν, που υπογράφουν οι αρχηγοί των ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και ΑΝΕΛ, αναφέρονται πολλά ανατριχιαστικά, όχι μόνο για τους πρόσφυγες, τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία της χώρας μας, αλλά και για τους λαούς της Μεσογείου, της Μ. Ανατολής και ευρύτερης περιοχής. Για ακόμα μια φορά φαίνεται ότι οι παλιές και νέες μνημονιακές δυνάμεις κάθε μέρα που περνάει συγκλίνουν όλο και περισσότερο (για χαρά συμφώνησαν Τσίπρας-Μητσοτάκης!) και ότι όσο παραμένουν στην πολιτική σκηνή οι κίνδυνοι από τις καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής τους μεγαλώνουν.

«Μνημόνιο» για τους πρόσφυγες

Στο κοινό ανακοινωθέν:

1. Στο σημείο Α, υπάρχει μια αόριστη έκφραση συμπάθειας, αλλά δεν αναφέρεται σε κανένα δικαίωμα των προσφύγων, όπως αυτά κατοχυρώνονται από τη δεσμευτική για όλες τις χώρες Διακήρυξη του ΟΗΕ το 1951, τη Συνθήκη της Γενεύης το 1953 και το πρωτόκολλο της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ το 1967.

2. Στο σημείο Β, η Ελλάδα «Φυλάσσει και τα εξωτερικά σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υπ' αυτό το πνεύμα όχι μόνον συνεργάζεται με την Frontex, αλλά επιζητεί και επιδιώκει την δραστική ενίσχυσή της και την τελική ταχύτατη μετεξέλιξή της σε Ευρωπαϊκή Ακτοφυλακή, πάντοτε με σεβασμό της εθνικής της κυριαρχίας ως προς την διασφάλιση των συνόρων της. Και ύστερα από μια τέτοια κατάληξη δηλώνει πρόθυμη να φιλοξενήσει την έδρα της Ευρωπαϊκής Ακτοφυλακής. Περαιτέρω δε συνεργάζεται πλήρως στο πεδίο των συμπεφωνημένων αποστολών του ΝΑΤΟ και υπό τον αυτονό-

Κοινό ανακοινωθέν: Ετοιμάζεται η “εθνική συνεννόηση”

ητο όρο ότι και η Τουρκία σέβεται τις δικές της αντίστοιχες υποχρεώσεις». Μέσα από αυτές τις διατυπώσεις προκύπτει η παράδοση του Αιγαίου στην Frontex, στην υπό σύσταση Ευρωπαϊκή Ακτοφυλακή και βέβαια στο ΝΑΤΟ, που προφανώς η παρουσία του στην περιοχή αφορά κυρίως ή και αποκλειστικά τη σύγκρουση της Συρίας.

3. Στο σημείο Γ αναφέρεται: «Ενισχύει τις ανοιχτές δομές προσωρινής φιλοξενίας Προσφύγων, παράλληλα προς την ενίσχυση των προαναχωρησιακών κέντρων παράτυπων μεταναστών». Δηλαδή ξαναοίγουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης (τύπου Αμυδαλέζας). Τέλος, όπως φαίνεται από όλο το ανακοινωθέν, όλοι οι μετανάστες θα κλείνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και κατόπιν θα διώχνονται.

Ε.Ε. – Φρούριο του ρατσισμού

Μέσα από το κοινό ανακοινωθέν φαίνεται καθαρά, ότι τα σύνορα κλείνουν για τους πρόσφυγες και κυρίως για τους μετανάστες και η Ελλάδα μετατρέπεται σε μια «αποθήκη ψυχών», σ' ένα τεράστιο hotspot, μια μεγάλη Αμυδαλέζα, «ασπίδα προστασίας» της ρατσιστικής και ξενοφοβικής Ε.Ε. Το κοινό ανακοινωθέν βάζει σε εφαρμογή αυτό για το οποίο πολλοί ευρωπαίοι αξιωματούχοι, άλλοτε ανοιχτά και άλλοτε καλυμμένα, έχουν μιλήσει: ότι το πρόβλημα πρέπει να σταματήσει στην Ελλάδα και όπως είπε ο σλοβάκος πρωθυπουργός Φίτσκο, δείχνοντας το αληθινό πρόσωπο της «Σκοτεινής Ηπείρου»: οι πρόσφυγες να περιοριστούν στην Ελλάδα για να σωθεί η Ευρώπη!

Είναι προφανές ότι οι μνημονιακές δυνάμεις, όσο ευρωλάγνοι και εθελόδουλοι και

αν είναι, δεν το κάνουν για «σώσουν την Ευρώπη», ούτε γιατί είναι λιγότερο ρατσιστές και ξενοφοβικοί, αλλά γιατί προσδοκούν σε κέρδη και ανταλλάγματα. Είτε μια ελάφρυνση του χρέους, είτε μια πιο ήπια εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, ειδικά όσο περνάει ο καιρός και το τερατώδες πρόγραμμα αποτυχαίνει, η οικονομία πάει από το κακό στο χειρότερο, η πολιτική κατάσταση αποσταθεροποιείται και η οργή του κόσμου καθημερινά μεγαλώνει. Είτε ακόμη για να κερδίσουν μερικοί επιχειρηματίες/μαυραγορίτες ακολουθώντας τις προτροπές του Σόιμπλε προς τους άλλους υπουργούς οικονομικών της Ευρωζώνης τον περασμένο Νοέμβριο: «Αν έχετε προβλήματα με την ανάπτυξη, πάρτε απλώς περισσότερους πρόσφυγες». Σ' αυτούς τους στόχους και σχέδια συμφωνούν απόλυτα οι Τσίπρας-Μητσοτάκης, έστω και για διαφορετικούς λόγους.

Απέναντι σ' αυτούς τους ρατσιστές και την προπαγάνδα τους, καθημερινά βλέπουμε τη συγκινητική προσπάθεια του ελληνικού λαού να βοηθήσει τις δεκάδες χιλιάδες μετανάστες/πρόσφυγες χωρίς καμιά διάκριση. Μια πρόσφατη δημοσκόπηση της Public Issue έδειξε εκπληκτικά στοιχεία που αξίζει να αναφερθούν: α) Το 84% του ελληνικού λαού νιώθει συμπάθεια και αλληλεγγύη για τους πρόσφυγες. β) Στο δύσκολο ερώτημα της μόνιμης εγκατάστασής τους στην Ελλάδα, ένας στους δυο απαντάει «όχι», αλλά το 32% απαντάει «μάλλον ναι» και το 12% «εξαρτάται».

Ο κίνδυνος του πολέμου μεγαλώνει

Είναι σίγουρο ότι η παρουσία του ΝΑΤΟ στην περιοχή αφορά τον πόλεμο στη Συρία. Μ' αυτή την έννοια ο κίνδυνος

για γενικευμένη σύγκρουση σ' ολόκληρη την περιοχή έρχεται όλο και πιο κοντά. Τα λόγια της εκπροσώπου τύπου του ρώσικου υπουργείου Εξωτερικών, Μαρίας Ζαχάροβα: *Μάλλον βιαστήκαμε όταν θεωρήσαμε πως ήταν λάθος η πρόβλεψη των Μάγια ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει το 2012* – δείχνουν πόσο δραματική είναι η κατάσταση σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι οι επικίνδυνες εστίες καθημερινά πολλαπλασιάζονται, από τη δραματική αύξηση των στρατιωτικών δαπανών όλων των μεγάλων δυνάμεων (οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν πρόσφατα τετραπλασιασμό των στρατιωτικών τους δαπανών στην Ευρώπη!), από το μέγεθος της σύγκρουσης στη Συρία και γενικά στη Μ. Ανατολή κ.λπ.

Οι εργαζόμενοι τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να απαλλαγούμε από αυτές τις πολιτικές δυνάμεις, που μας βασανίζουν με τα Μνημόνια, που μας έφεραν το ΝΑΤΟ και μας οδηγούν στον όλεθρο του πολέμου. Φτάνει πια! Έχουν μετατρέψει τη χώρα σε προτεκτοράτο, με capital controls, με οικονομία κάτω από τον έλεγχο των επιτηρητών/δανειστών/κερδοσκόπων, σε «αποθήκη ψυχών» με hotspot και πολλές Αμυδαλέδες, με σύνορα κλειστά κ.ά. Πρέπει να βγούμε από αυτό τον Αρμαγεδδώνα, από αυτό αδιέξοδο που μας έχουν οδηγήσει οι μνημονιακές δυνάμεις, πολιτικές και κοινωνικές, ο ΣΥΡΙΖΑ με την καταστροφική του πολιτική και οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ.

Με τους αγώνες μας, να απαλλαγούμε από όλους αυτούς, να πάρουμε την οικονομία και την πολιτική στα χέρια μας, για να οικοδομήσουμε μια κοινωνία που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Μια κοινωνία δημοκρατική και ριζοσπαστική, που θα πετάξει τις βαρβαρότητες του σημερινού καπιταλιστικού κόσμου, ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση, ξενοφοβία, ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο στο σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας. Μια κοινωνία δικαιοσύνης, ισότητας, μια κοινωνία Σοσιαλιστική, που δεν θα έχει καμιά σχέση με τις σταλινικές δικτατορίας που χωρίσαμε.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ερευνητές στο Ηνωμένο Βασίλειο διαπίστωσαν ότι πολλά προϊόντα οικιακής χρήσης, συμπεριλαμβανομένων των εντομοκτόνων σπρέι, των αποσμητικών και προϊόντων καθαρισμού, περιέχουν χημικές ουσίες γνωστές ως Πηπτικές Οργανικές Ενώσεις (VOCs), οι οποίες μπορεί να προκαλέσουν καρκίνο, ιδιαίτερα σε παιδιά και υπερήλικες.

Υψηλά επίπεδα λιμονένιου, χημικής ουσίας που μπορεί να μετατραπεί στην καρκινογόνο φορμαλδεΐδη όταν αναμιγνύεται με άλλα αερομεταφερόμενα στοιχεία, έχουν βρεθεί σε πολλά προϊόντα οικιακής χρήσης Ερευνητές από το Βασιλικό Κολέγιο Παιδιατρικής και Παιδικής Υγείας του Λονδίνου προειδοποιούν ότι οι πολίτες σε μεγάλο βαθμό αγνοούν τη ρύπανση αυτού του είδους και τους κινδύνους για την υγεία – και συμπεραίνουν ότι η ρύπανση του αέρα των εσωτερικών χώρων μπορεί να προκαλέσει ή να συμβάλει σε 99.000 θανάτους ετησίως στην Ευρώπη.

Όπως εξηγεί η έκθεση των ερευνητών: «Τα παραδείγματα περιλαμβάνουν τις δυσμενείς επιπτώσεις της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στην ανάπτυξη του εμβρύου, ενώ τη συνδέουν και με περιπτώσεις αποβολών. Επίσης, παρατηρείται αύξηση στις καρδιακές προσβολές και τα εγκεφαλικά επεισόδια για τους ηλικιωμένους. Η εσωτερική ρύπανση του αέρα σχετίζεται με το άσθμα, το διαβήτη, την άνοια, την παχυσαρκία και την εμφάνιση καρκίνου στον ευρύτερο πληθυσμό».

«Περίπου το 90% του ενός και πλέον εκατομμυρίου προσφύγων που εισήλθε στην Ευρώπη το 2015, χρησιμοποίησε μια υπηρεσία διευκόλυνσης [δηλ. δουλεμπόρους]», δήλωσε ο διευθυντής της ευρωπαϊκής αστυνομίας, Ρομπ Ουέινραϊτ, κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου στην έδρα της στη Χάγη. Διευκρίνισε ότι «στην πλειονότητα των περιπτώσεων, αυτές οι υπηρεσίες παρέχονται από εγκληματικές οργανώσεις (...) που αποκομίζουν σημαντικά κέρδη». Αναφερόμενος στα κέρδη των δουλεμπόρων τα υπολόγισε σε 3 με 6 δις ευρώ, ενώ διαβεβαίωσε ότι «αυτός ο κύκλος εργασιών θα διπλασιαστεί ή τριπλασιαστεί, αν το σημερινό ύψος των προσφυγικών ροών συνεχιστεί και το τρέχον έτος».

Αύξηση των μη εξυπηρετούμενων δανείων στο 45% μέχρι το τέλος του 2016 προβλέπει για την Ελλάδα η έκθεση της Deloitte: *Deleveraging Europe 2015-2016*, η οποία εξετάζει την πορεία της ευρωπαϊκής αγοράς πωλήσεων, σχετικά με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια κατά τη διάρκεια του 2015.

Από τη μελέτη των τραπεζικών δεδομένων του 2015 παρατηρείται ότι οι τέσσερις συστημικές τράπεζες, που αντιπροσωπεύουν το 95% του ελληνικού τραπεζικού συστήματος, διέθεταν 112 δις ευρώ δανείων (το 42% του συνόλου) που είναι είτε υπο-εξυπηρετούμενα είτε μη εξυπηρετούμενα. Μέχρι το τέλος του 2016, σύμφωνα με την Deloitte, το ποσοστό των μη εξυπηρετούμενων δανείων στην Ελλάδα αναμένεται να αυξηθεί, φτάνοντας το 45% (αύξηση 11% από το αντίστοιχο ποσοστό του Μαρτίου 2015). Για την πώληση αυτών των δανείων στους «γύπες» κερδοσκόπους και funds, με δραματικές επιπτώσεις στην οικονομία, στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, έθεσε τις βάσεις η πρόσφατη «επιτυχημένη» ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών από την κυβέρνηση και τους «θεσμούς» στα τέλη του 2015.

Εργοστάσια Βέροιας και Βόλου

Σκληροί αγώνες και ριζοσπαστικές μορφές πάλης

Βέροια – «Ρομπέν της Ξυλείας»

Ένα ακόμα εργοστάσιο στον δρόμο της αυτοδιαχείρισης

Οι εργαζόμενοι της κάποτε ανθηρής επιχείρησης Ξυλείας Παπαδόπουλος-Παγουράς με έδρα την Πατριδα Βέροιας (απασχολούσε περίπου 30 εργαζόμενους, οι περισσότεροι με 20-35 χρόνια εργασίας), επί πεντέμισι χρόνια έκαναν υπομονή, πιστεύοντας τις ψεύτικες υποσχέσεις των ιδιοκτητών, στηρίζοντας την πιθανότητα να ορθοποδήσει η εταιρεία. Προσέρχονταν μία ώρα πριν και αποχωρούσαν μία ώρα μετά τη λήξη του ωραρίου. Κάθε εργαζόμενος, το 2010, είχε 150 ένσημα αντί 300 και με 25 ημέρες εργασίας τον μήνα πληρωνόταν 200-400 ευρώ κ.ά.

Τον Οκτώβριο του 2011 η εταιρεία κατέθεσε αίτηση κήρυξης πτώχευσης, που έπειτα από συνεχείς αναβολές εκδικάστηκε στις 13.3.2013. Την ίδια μέρα, η εταιρεία αναγνώρισε εγγράφως όλα τα οφειλόμενα και ληξιπρόθεσμα ποσά προς το προσωπικό έως τον Σεπτέμβριο του 2011.

Όλα αυτά τα χρόνια, η τακτική των εργοδοτών στόχευε να απαλλάξει την εταιρεία από τις ευθύνες της απέναντι στους δανειστές της. Και μολονότι το Πρωτοδικείο αποφάσισε το αντίθετο, ξεκίνησαν να πουλάνε τον μηχανολογικό εξοπλισμό (μηχανήματα, αυτοκίνητα, φορτηγά, μηχανήματα βαρέος τύπου, καλώδια κ.ά.), μειώνοντας την περιουσία της εταιρείας. Παράλληλα ξεκίνησε νέος γύρος υποσχέσεων για πληρωμές, αν βέβαια σταματούσαν οι εργαζόμενοι τις αγωγές που είχαν καταθέσει. Όποιοι εργαζόμενοι τολμούσε να ζητήσει τα χρήματά του, αντιμετώπιζε τις απειλές και τις προσβολές των εργοδοτών.

Η τελευταία πράξη του έργου παίχτηκε τον Σεπτέμβριο του 2015, όταν εμφανίστηκε κάποιος επενδυτής για να αγοράσει την επιχείρηση αντί πινακίου φακής. Κι αυτός όμως συνέχισε το έργο των προηγούμενων, αφήνοντας απλήρωτους λογαριασμούς σε ΙΚΑ, ΦΠΑ, ΔΕΗ, Εφορία κ.ά. (συνολικά μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ).

Για όλους τους παραπάνω λόγους, 16 πρώην και νυν εργαζόμενοι αποφάσισαν τον Ιανουάριο του 2016 να κάνουν επίσχεση εργασίας και να καταλάβουν το εργοστάσιο με σκοπό την επαναλειτουργία του με αυτοδιαχείριση, εμπνευσμένοι από τη ΒΙΟΜΕ.

Στις 27-28 Φεβρουαρίου πραγματοποίησαν εκδηλώσεις με σκοπό την ενημέρωση και το άνοιγμα της πρωτοβουλίας τους στην τοπική κοινωνία (και όχι μόνο), με άνοιγμα του εργοστασίου, ξενάγηση από τους εργαζόμενους και συζήτηση με αλληλέγγυους/ες. Το διήμερο στέφθηκε με επιτυχία και ήδη δημιουργήθηκε πρωτοβουλία στήριξης του αγώνα από εργαζόμενους των γύρω περιοχών (Βέροια, Νάουσα κ.ά.).

Οι «Ρομπέν», όπως αυτοαποκαλούνται, απαιτούν την επιστροφή στην επιχείρηση όλου του πωληθέντα εξοπλισμού, ενώ συνεχίζουν να διεκδικούν τα δεδουλευμένα και τις αποζημιώσεις τους, τα οποία τους έχουν ήδη επιδικαστεί και ανέρχονται σε 500.000 ευρώ!

Βόλος – Εταιρίες «ΙΜΑΣ» και «ΣΥΡΜΑ» Εργασιακός Μεσαίωνας

Στα τέλη του Οκτώβρη ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για την υπογραφή της νέας τριετούς Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΣΣΕ) ανάμεσα στους εργαζόμενους του ΙΜΑΝΤΑ και την εργοδοσία. Μετά από αλληπάλληλες συναντήσεις ανάμεσα στο ΔΣ του Σωματείου και τους εκπροσώπους της γερμανικής πολυεθνικής Continental/Contitech (ελαστικά αυτοκινήτων κ.ά.), στην οποία ανήκουν τα εργοστάσια ΙΜΑΣ και ΣΥΡΜΑ στον Βόλο, στις 10 Δεκεμβρίου η εταιρεία έστειλε επιστολή/τελεσίγραφο με τις τελικές προτάσεις της, απειλώντας τους εργαζόμενους ότι αν δεν τις δεχτούν θα προχωρήσει σε απολύσεις και εφαρμογή της κλαδικής ή της Εθνικής Γενικής ΣΣΕ, που είναι πολύ χειρότερες. Συγκεκριμένα, η εταιρεία ζητούσε: α) Μείωση του εργοδοτικού κόστους κατά 1,44 εκ. ευρώ τον χρόνο μέσα από περικοπές μισθών, εισφορών και άλλων κεκτημένων των εργαζομένων. β) Εκ περιτροπής εργασία για 6 μέρες το μήνα και 7 μήνες το έτος, δηλαδή 42 μέρες λιγότερη δουλειά (με αντίστοιχη μείωση αποδοχών) σε ετήσια βάση. γ) Οι νέοι εργαζόμενοι να προσλαμβάνονται με χαμηλότερους μισθούς σε σχέση με τους παλιούς.

Οι εργαζόμενοι απέρριψαν αμέσως αυτές τις προτάσεις σε γενική συνέλευση στις 16 Δεκεμβρίου. Ως απάντηση, η εταιρεία ανακοίνωσε πρόγραμμα «οικιοθελών» αποχωρήσεων απειλώντας με απολύσεις αν το 1/3 των εργαζομένων (60 από τους περίπου 200 εργαζόμενους) δεν συμμετείχε στο πρόγραμμα. Παρόλο που 52 εργαζόμενοι, κάτω από πρωτοφανή εκβιασμό, υπέγραψαν και υπέγραψαν, η εταιρεία ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει και σε 18 απολύσεις (από τις οποίες έχουν ήδη ανακοινωθεί 4). Την τελευταία διετία έχουν χαθεί συνολικά 120 περίπου θέσεις εργασίας, χωρίς αναπλήρωση, με τη μέθοδο της τρομοκρατίας και των «οικιοθελών» αποχωρήσεων. Και όλα αυτά παρά το γεγονός ότι η πολυεθνική Continental δήλωσε κέρδη 3,4 δις για το 2014, όπως και την αγορά της αμερικανικής εταιρείας ελαστικών Goodyear. Η εταιρεία, μεθοδευμένα επιτίθεται στους εργαζόμενους στοχεύοντας στην κατάργηση των συμβάσεων, την εφαρμογή ελαστικών μορφών εργασίας και την αντικατάσταση του μόνιμου προσωπικού με «εργολαβικό».

Από τις πρώτες μέρες του Φλεβάρη, οι εργάτες του ΙΜΑΝΤΑ προχώρησαν σε κινητοποιήσεις: καθημερινές 3ωρες στάσεις εργασίας, συμμετοχή στην πανελλαδική 24ωρη Γενική Απεργία στις 4 Φλεβάρη και 24ωρη απεργία στις 5 Φλεβάρη, ενώ στις 16 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση υποστήριξης τους. Στη γενική συνέλευσή τους στις 12 Φλεβάρη αποφάσισαν τη συνέχιση των κινητοποιήσεων και τη σύνδεση του αγώνα τους με τους εργαζόμενους της ΒΕΜΕΚΕΠ ΜΕΤΑΛΛΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ (η εταιρία προχώρησε σε 11 απολύσεις με πρόσχημα την κρίση) και τους εργαζόμενους της ΛΕΒΕΝΤΕΡΗ (συρματοσχοίνα – η εταιρία είχε ζητήσει την «οικιοθελή αποχώρηση» 14 εργαζομένων σε σύνολο 29, μέχρι 5 Φλεβάρη).

Οι εργαζόμενοι της ΙΜΑΣ απαιτούν να ανακληθούν άμεσα όλες οι απολύσεις και να υπογραφεί ΕΣΣΕ, που να εξασφαλίζει στους εργαζόμενους και στις οικογένειές τους να ζουν με αξιοπρέπεια από τη δουλειά τους. Καλούν σωματεία, συνδικάτα και την κοινωνία του Βόλου να συμπαρασταθούν στο δικαίο αγώνα τους, που είναι ταυτόχρονα και αγώνας όλων των εργαζομένων.

■ Νίκος Κτενάς

επίκαιρα...

ICAP: «Lock out» και παρεμπόδιση συνδικαλιστικών εκλογών

Οι εκλογές του νεοσύστατου σωματείου εργαζομένων «Σύλλογος εργαζομένων ICAP Outsourcing Solutions», που είχαν προγραμματιστεί για τις 18 και 19 Φεβρουαρίου, εμποδίστηκαν από τη διοίκηση της Εθνικής Τράπεζας. Τη μέρα των εκλογών, η Διοίκηση κλείδωσε τις εισόδους και παρέταξε την ένοπλη ασφάλεια της Τράπεζας, προσπαθώντας να εκφοβίσει τους εργαζόμενους. Η ίδια δεν είχε απαντήσει στο νόμιμο αίτημά τους για παραχώρηση αίθουσας εντός του εργασιακού χώρου για τη διεξαγωγή των συνδικαλιστικών εκλογών του συλλόγου. Την άρνηση της Διοίκησης για παραχώρηση αίθουσας την έμαθαν οι εργαζόμενοι μόνο τη μέρα του ιδιότυπου «lock out». Τελικά οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν, ενώ χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν ακόμη και μια διπλανή καφετέρια.

Ενέργειες τέτοιου τύπου, που χτυπάνε τη συνδικαλιστική δράση, ουσιαστικά στρέφονται ενάντια στις διεκδικήσεις κάθε εργαζομένου και εργαζομένης, ενώ στοχεύουν στον πλήρη αφοπλισμό τους, με στόχο την ανενόχλητη καταπάτηση των δικαιωμάτων τους. Η ελευθερία της συνδικαλιστικής δράσης και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων κάθε εργαζομένου, είτε αυτών που βρίσκονται σε «επιφάτεια», είτε αυτών που εργάζονται με ελαστικά ωράρια, είτε των ανασφάλιστων κ.ο.κ., αποτελεί κομβικό σημείο πάλης και πρέπει να επιβληθεί με τους αγώνες των ίδιων των εργαζομένων.

Ρατσιστική επίθεση σεκιουριτι κατά Σενεγαλέζου επιβάτη Το «καθεστώς» της JCB

Σεκιουριτάς του Μετρό της Αθήνας πραγματοποίησε ρατσιστική επίθεση κατά Σενεγαλέζου επιβάτη, προσπαθώντας να τον διώξει, με το πρόσχημα ότι η αποσκευή του δεν... χωρούσε στο σχεδόν άδειο βαγόνι. Τελικά, δεν τα κατάφερε χάρη στη αντίσταση του ίδιου του Σενεγαλέζου, αλλά και μιας συνεπιβάτιδας, που τράβηξε και βίντεο, καταγγέλλοντας τη ρατσιστική συμπεριφορά του σεκιουριτά. Ο συγκεκριμένος σεκιουριτάς ήταν εργαζόμενος της JCB. Η «JCB Security and Facility S.A.» δραστηριοποιείται στο χώρο των ιδιωτικών εταιρειών παροχής ασφαλείας και στον κλάδο της παροχής υπηρεσιών καθαρισμού, έχει αναλάβει περισσότερες από 100 εργολαβίες (το διάστημα 2011-2014), κυρίως φύλαξης και καθαριότητας σε νοσοκομεία, σταθμούς, δημόσιους οργανισμούς και ιδιωτικές εταιρείες. Η εταιρεία δεν πλήρωνε τους εργαζομένους της όσα δήλωνε, δεν κολλούσε όλα τα ένσημα, δεν διέθετε όσους εργαζομένους ανέφερε κ.ά., όπως αναφέρει ο πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ. Μέχρι τον Φεβρουάριο του 2014, στα μέσα δηλαδή της σύμβασης, η εταιρεία δεν πλήρωνε τους εργαζομένους της μέσω τραπεζικών λογαριασμών, οπότε δεν μπορούσε να ελεγχτεί το πόσοι πληρώνονταν, για πόσες ώρες και πόσες βάρδιες.

Όπως αναφέρουν οι εργαζόμενοι: «το αφεντικό απαιτεί να υπογράψουμε λευκά χαρτιά, στη συνέχεια μας απειλεί ότι όποια/ος αντιδρά θα στείλει τα στοιχεία του σε όλες τις άλλες εταιρείες του κλάδου, για να μη τον προσλάβει κανείς», «μας διαφήμιζαν ότι έχουν πολιτικά μέσα και σχέσεις με την Επιθεώρηση Εργασίας και πως ό,τι και να κάνουμε, δεν θα βρούμε το δικό μας», «ο εργοδότης διαρκώς απειλεί τους εργαζομένους, ακόμη και λέγοντάς τους να μην ξεχνούν αυτό που έπαθε η Κούνεβα». Η εταιρεία απασχολεί περίπου 700 εργαζομένους, τους οποίους εκμεταλλεύεται με τον πλέον άγριο τρόπο, μετακινώντας τους συνεχώς από πόστο σε πόστο κ.λπ. Τέτοιου είδους συνθήκες εργασίας, λιγότερο ή περισσότερο, επικρατούν στις περισσότερες εργολαβικές εταιρείες (οι οποίες στην ουσία αποτελούν ένα είδος «μονοπόλιο» στην κακομεταχείριση και υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, καταργώντας έτσι τα όποια «εμπόδια» των νόμιμων σχέσεων εργασίας), ενώ παράλληλα επιφέρουν τεράστια και παρασιτικά κέρδη στους εργολάβους.

Γενική Απεργία 4/02

Να γίνει η αρχή του τέλους του μνημονιακού θιάσου!

Αθήνα

Στις 4 Φλεβάρη δόθηκε μια πρώτη, ηχηρή απάντηση στα σχέδια της κυβέρνησης για την ολοκληρωτική διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος. Η 24ωρη Γενική Απεργία σημείωσε σημαντική επιτυχία, καθώς συμμετείχαν όλα τα πληττόμενα κοινωνικά στρώματα. Εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, άνεργοι, νεολαία, αγρότες. Δεκάδες μικροκαταστήματα κατέβασαν ρολά. Η συμμετοχή των εργαζομένων σε διάφορους κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα ήταν αρκετά μεγαλύτερη, μια θετική διαφορά σε σχέση με τις απεργίες του Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου. Αυτό όμως δεν εκφράστηκε στην παρουσία τους στη διαδήλωση, αριθμητικά και οργανωτικά, καθώς εμφανίστηκαν μπλοκ σωματείων αλλά σε μεγέθη που έχουμε δει και στο παρελθόν. Παρόλα αυτά, η οικονομική δραστηριότητα συνολικά «μπλόκαρε» ή και νέκρωσε, ενώ δεκάδες χιλιάδες κόσμου πλημμύρισαν τους δρόμους.

Για άλλη μια φορά η διαδήλωση ήταν διασπασμένη, καθώς οι προσυγκεντρώσεις ήταν τέσσερις.

Η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ μαζί με την ΑΔΕΔΥ καλούσαν στην πλατεία Κλαυθμώνος. Εκεί προστέθηκε ο αποκρουστικός θίασος των «γραβατωμένων», των αντιδραστικών ηγεσιών τύπου «Μένουμε Ευρώπη» σε επιστημονικούς φορείς, επαγγελματικούς συλλόγους, επιμελητήρια κ.λπ. Στην Ομόνοια ήταν το ΠΑΜΕ ακολουθώντας τη γνωστή συνταγή του, τη διασπαστική πολιτική των «καθαρών» συγκεντρώσεων/διαδηλώσεων, προσπαθώντας να αυτοπαρουσιαστεί σαν η μόνη «ταξική» και «συνεπής» δύναμη. Αφού ξεκίνησε τη δική του πορεία/παρέλαση νωρίτερα από τις υπόλοιπες συγκεντρώσεις (μην γίνει κανένα ατύχημα και συμπέσει με κανέναν!), παρέμεινε στο Σύνταγμα για αρκετή ώρα, εξαγγέλοντας βαρύγδουπους λόγους, καθυστερώντας επί της ουσίας και σκόπιμα τη διαδήλωση από το Μουσείο.

Στο Μουσείο/Πολυτεχνείο συγκεντρώθηκε αρκετά μεγάλος αριθμός πρωτοβάθμιων σωματείων, ομοσπονδιών, φοιτητικών συλλόγων και πολιτικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς και του

Θεσσαλονίκη

Σε γενικές γραμμές, η απεργία στις 4/2 κινήθηκε στα ίδια επίπεδα με την υπόλοιπη χώρα, από άποψη συμμετοχής στην απεργία και τις διαδηλώσεις. Υπήρξε αρκετά μεγάλη συμμετοχή μικρομεσαίων μαγαζατόρων (κυρίως του κέντρου), που έκλεισαν τα καταστήματά τους.

Η συμμετοχή στις διαδηλώσεις έφτασε περίπου τις 7.000. Στη συγκέντρωση του ΕΚΘ ήταν περίπου 4.000, ενώ στο ΠΑΜΕ (με τα γνωστά χαρακτηριστικά της πολιτικής του ΚΚΕ) περίπου 2.000. Η συγκέντρωση στην Καμάρα είχε περίπου 800 (συνδικαλιστές ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΛΑΕ, φοιτητές ΕΑΑΚ κ.ά.), ενώ εκεί ήταν και το «Καραβάνι Αγώνα και Αλληλεγγύης» και ο αναρχικός χώρος.

Η πολιτική της Ο.Κ.Δ.Ε. δείχνει τον δρόμο

Η τέταρτη συγκέντρωση (συμβολή Αγίας Σοφίας και Εγνατίας), όπου καλούσαμε σαν Ο.Κ.Δ.Ε., ήταν πολύ μικρότερη και πιο μικρή από παλιότερες συγκεντρώσεις σ' αυτό το μέρος, επειδή πολλές δυνάμεις αυτή τη φορά δεν συμμετείχαν μαζί μας.

Καλούσαμε σ' αυτή τη συγκέντρωση, γιατί θέλαμε να διαχωριστούμε από την ελεεινή ηγεσία του ΕΚΘ – που δεν έχει μόνο μια καταστροφική πολιτική (όπως στο παρελθόν), αλλά τασόμενη με το «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα ταυτίζεται πλήρως με τους μνημονιακούς. Και από την άλλη ν' αναδειξουμε την αναποτελεσματικότητα της «Καμάρας», που πιστεύει ότι ο διαχωρισμός στα λόγια ή στα αιτήματα ή γεωγραφικά είναι επαρκής για ν' αντιμετωπιστεί η ηγεσία του ΕΚΘ και που διαχρονικά αποτυγχάνει να αποτελέσει έναν ουσιαστικό πόλο απέναντι στην κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αν η συγκέντρωσή μας ήταν μικρή, τελικά αποδείχτηκε η πιο

αυτόνομου/αναρχικού χώρου (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ, ΟΚΔΕ κ.ά.). Παρουσία είχαν και ανοργάνωτοι εργαζόμενοι και νέοι, αλλά και πρωτοβάθμια σωματεία του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Αρνητική εντύπωση δημιούργησε η στάση του ΣΕΚ. Λίγο μετά την έναρξη της διαδήλωσης, αποχώρησε με το μπλοκ και τα σωματεία που ελέγχει, στρίβοντας από την Πατησίων στην Κάνιγγος – και παρακάμπτοντας όλη τη συγκέντρωση του Μουσείου, κατέληξε στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ. Εκτός από σοβαρό πολιτικό λάθος (το ΣΕΚ δεν βλέπει φαίνεται την στοίχιση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ με τους «Μένουμε Ευρώπη» – και ούτε είναι σχέδιο αντιμετώπισής της απλά να συμβαδίζει μαζί της κρατώντας τα πανό του), αυτό δείχνει και μια κρίση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (που καλούσε στο Μουσείο/Πολυτεχνείο). Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που εμφανίζεται η κάθε δύναμή της να τραβάει το δικό της δρόμο.

Για πρώτη φορά, η ΛΑΕ προχώρησε σε δική της ξεχωριστή προσυγκέντρωση (στο ύψος της Σανταρόζα). Μια επιλογή με «μισό πόδι» κοντά στην επίσημη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ, αντανακλώντας και με την παρουσία της στο δρόμο την πολιτική σύγχυση, την έλλειψη μιας ξεκάθαρης γραμμής και συνδικαλιστικής πρακτικής (σχέσεις με την γραφειοκρατία κ.ά.) που τη χαρακτηρίζει, αποτέλεσμα των ρεφορμιστικών αδιεξόδων της. Αξίζει να σημειωθεί ότι λίγες μέρες πριν ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχαν συνυπογράψει δήλωση για την κοινή προσπάθεια στον αγώνα του ασφαλιστικού – αλλά αυτή δεν είχε φαίνεται ούτε το ελάχιστο πρακτικό αντίκρισμα. Άλλωστε, συχνά η ΛΑΕ κρατά σκόπιμα διακριτές αποστάσεις των μπλοκ της από την άκρα αριστερά, δείχνοντας ότι την ενδιαφέρει η ιδιαίτερη προβολή της (για πρακτική καθαρά κοινοβουλευτικού τύπου).

Συνολικά, η συμμετοχή στις απεργιακές διαδηλώσεις ήταν γύρω στις 60.000 κόσμοι. Η παρουσία της αστυνομίας ήταν έντονη και πιεστική, ιδιαίτερα απέναντι στο κομμάτι του Μουσείου, σηματοδοτώντας την σφοδρή επαναφορά του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Έχει γίνει ξεκάθαρο πως το παλιό ρεφορμιστικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε. Τα Μνημόνια έχουν επανέλθει δριμύτερα. Πρέπει μέσα από ένα νέο κύμα αγώνων, να παλέψουμε για να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις. Η πετυχημένη απεργία και τα συλλαλητήρια της 4ης Φλεβάρη πρέπει να είναι μόνο η αρχή. Άμεσα να προχωρήσουμε στην προετοιμασία και οργάνωση 48ωρης απεργίας. Η ηγεσία της ΓΣΕΕ και οι γραφειοκράτες θέλουν να μεταθέσουν όλους τους αγώνες «στο τέλος» της ψήφισης του νομοσχεδίου – μια συνταγή σίγουρης ήττας, αδιέξοδου κλεισίματος. Οι εργαζόμενοι πρέπει αντίθετα να μεγαλώσουμε, να σκληρύνουμε και να ενώσουμε το μέτωπο των αγώνων, στην προοπτική κλιμάκωσης και συντονισμού, για Γενική Απεργία Διαρκείας.

αποτελεσματική. Πράγματι, όταν κινηθήκαμε προς τη συγκέντρωση του ΕΚΘ –όχι για να συμμετάσχουμε σ' αυτή αλλά για να διαδηλώσουμε με τους εργαζόμενους– βρεθήκαμε αντιμέτωποι με την παγίδα που επεφύλασσε η ηγεσία του ΕΚΘ: επικεφαλής της απεργιακής διαδήλωσης δεν μπήκε μόνο η μνημονιακή ηγεσία του ΕΚΘ αλλά και οι μνημονιακοί «μεταλλωρύχοι» της «Ελληνικός Χρυσός», με αποτέλεσμα η διαδήλωση του ΕΚΘ να κινδυνεύει με γελιοποίηση, έχοντας επικεφαλής ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο τους «Μένουμε Ευρώπη». Αυτή η δόλια τακτική του ΕΚΘ είχε ήδη δημιουργήσει βαθιά ανησυχία, προβληματισμό και αηδία στους υπόλοιπους εργαζόμενους.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. δεν προτίμησε να ακολουθήσει από μακριά τη διαδήλωση του ΕΚΘ, όπως έκανε η «Καμάρα» (δηλαδή να διαφυλάξουμε τη δική μας «καθαρότητα»), αλλά αποφασίσαμε να αντιμετωπίσουμε την παγίδα και μπαίνοντας «σφήνα» αποκόψαμε τη διοίκηση του ΕΚΘ και τους «μεταλλωρύχους» της από την υπόλοιπη διαδήλωση. Η παρέμβασή μας αυτή αναγνωρίστηκε από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Και πιο κάτω (διασταύρωση Εγνατίας και Ιασωνίδου) επιχειρήσαμε να ξεχωρίσουμε πλήρως από τους μνημονιακούς του ΕΚΘ, προχωρώντας ουσιαστικά μαζί με τα μπλοκ των εργαζομένων σε ξεχωριστή διαδήλωση. Πράγμα που και έγινε τελικά με επιτυχία, καθώς την πρωτοβουλία μας αποδέχτηκαν με ανακούφιση και την ακολούθησαν και τα υπόλοιπα σωματεία και εργαζόμενοι.

Δυστυχώς, το μπλοκ της «Καμάρας» όχι μόνο δεν επέδειξε την ίδια εμπιστοσύνη απέναντι στους εργαζόμενους και τις διαθέσεις τους, αλλά για ακατανόητους(;) λόγους επέλεξε, ακόμη και όταν ξεφορτωθήκαμε εντελώς τη διοίκηση του ΕΚΘ και τους «μεταλλωρύχους», να κρατάει απόσταση από τη διαδήλωση. Καλή η «Καμάρα» στα λόγια και στους γεωγραφικούς διαχωρισμούς, αλλά είναι άλλο πράγμα να έχεις μια πολιτική αντιμετώπιση στην πράξη της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Να κλιμακώσουμε τον αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα του ΟΛΠ!

Παλλμενική 48ωρη απεργία πραγματοποιήθηκε σε όλα τα λιμάνια της χώρας την Τρίτη 16/2 και Τετάρτη 17/2, ενάντια στο ξεπούλημα και τις ιδιωτικοποιήσεις των λιμανιών. Στις 16/2 οι απεργιοί πραγματοποίησαν συμβολικό αποκλεισμό στις Πύλες του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων Πειραιά από τις 7 το πρωί μέχρι τη λήξη της πρωινής βάρδιας, ενώ στις 17/2 οργάνωσαν συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και πορεία προς τη Βουλή.

Σύμφωνα με την Ομοσπονδία Υπαλλήλων Λιμένων Ελλάδος (ΟΜΥΛΕ), «οι εργαζόμενοι στα λιμάνια αντιστέκονται στην πολιτική ιδιωτικοποίησης και ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, και ιδιαίτερα στην πώληση του πλειοψηφικού πακέτου των μετοχών του ΟΛΠ και του ΟΛΘ, και καταγγέλλουν τις μεθοδεύσεις και τα πολιτικά και νομικά πραξικοπήματα που συντελούνται στην διαδικασία πώλησης του ΟΛΠ και σηματοδοτούν την ίδια διαδικασία και για τον ΟΛΘ».

Τα αιτήματά τους είναι:

- Λιμάνια Δημόσιου Χαρακτήρα,
- Ισχυρές, θεσμοθετημένες εργασιακές σχέσεις, με Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, Γενικούς Κανονισμούς Προσωπικού και Κανονισμό Εργασίας σε όλα τα λιμάνια.
- Ανάπτυξη των λιμανιών με επενδύσεις και αύξηση της απασχόλησης με σταθερές θέσεις εργασίας.
- Αρμονικές σχέσεις λιμανιών και πόλεων.

Η ΟΜΥΛΕ και η Ένωση Μονίμων και Δοκίμων Λιμενεργατών ΟΛΠ ζήτησαν συνάντηση με τον Τσίπρα, τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης και τα πολιτικά κόμματα, η οποία πραγματοποιήθηκε χωρίς –φυσικά– κανένα αποτέλεσμα.

Στη 48ωρη απεργία συμμετείχε και η Ομοσπονδία Φορτοεκφορτωτών Ελλάδος (ΟΦΕ), ενώ τη συμπαραστάσή του δήλωσε και το Εργατικό Κέντρο Πειραιά.

Ακόμη, τον αγώνα των εργαζομένων στήριξαν με την παρουσία τους αριστερά κόμματα και οργανώσεις, συνδικάτα, ομοσπονδίες και συνδικαλιστικές παρατάξεις, μεταξύ των οποίων και η Ο.Κ.Δ.Ε. και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων.

Αξίζει να σημειωθούν τα εξής (βλ. αναλυτικά άρθρα στην ΕΠ Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου): Μέχρι το 1999, ΟΛΠ και ΟΛΘ ήταν οργανισμοί αποκλειστικά δημόσιας διοίκησης. Από 'κει και έπειτα, παρά την αντίθεση των εργαζομένων, οι «εκσυγχρονιστές» του Σημίτη μετέτρεψαν τα λιμάνια σε Α.Ε. του Δημοσίου, όπου πλέον το 25% των μετοχών διατέθηκε μέσω του χρηματιστηρίου στους γνωστούς «επενδυτές».

Το 2008, υπογράφηκε σύμβαση παραχώρησης των προβλητών ΙΙ και ΙΙΙ στην κινέζικη κρατική εταιρία COSCO, το 2012 μεταφέρθηκαν μετοχές απ' το Δημόσιο στο ΤΑΙΠΕΔ, το 2014 μπήκε για ξεπούλημα και η προβλήτα Ι και τώρα κυβέρνηση–ΤΑΙΠΕΔ ξεπούλησαν σε «τιμή ευκαιρίας» ολόκληρο το λιμάνι του Πειραιά, το μεγαλύτερο και πιο κερδοφόρο της χώρας!

Ο Στέργιος Πιτσιόρλας, πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ, ανακοίνωσε με ικανοποίηση την εξαγορά από την COSCO του 67% των μετοχών του ΟΛΠ έναντι μόλις 370 εκ. ευρώ, 280 εκ. άμεσα για το 51%, 90 εκ. σε 5 χρόνια για το υπόλοιπο 16%.

Το χειρότερο όλων, όμως, είναι ότι η εγκατάσταση της COSCO σημαίνει και το τέλος της εργατικής νομοθεσίας, καθώς στις προβλήτες που ήδη ελέγχει δεν υπάρχουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, κανονισμοί εργασίας και συνδικαλισμός. Η παραχώρηση των προβλητών οδήγησε ήδη σε απώλεια 450 θέσεων εργασίας και η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση θα φέρει δεκάδες απολύσεις εργαζομένων του ΟΛΠ, κακοπληρωμένους εργαζόμενους και ακόμα πιο άθλιες εργασιακές συνθήκες!

Μόνο με τους αγώνες μας μπορούμε να σταματήσουμε τις βάρβαρες επιπτώσεις των μνημονίων που έχουν τσακίσει την κοινωνία και να ρίξουμε την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα! **Όχι άλλες ιδιωτικοποιήσεις, όχι άλλο ξεπούλημα!** Να επιβάλουμε την κατάργηση των τα Μνημονίων στην πράξη, την εθνικοποίηση των λιμανιών και όλων των κρίσιμων υποδομών κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο!

Για το αγροτικό συλλαλητήριο 12-13/2

Πάνω από 10.000 αγρότες πραγματοποίησαν συλλαλητήριο στην Αθήνα στις 12-13/2, από 68 μπλόκα από τη Μακεδονία (μαζική συμμετοχή από Κοζάνη, Μάλγαρα, Προμαχώνα), την Αιτωλοακαρνανία, τον Πύργο Αχαΐας και Ηλείας, τη Λακωνία, την Αργολίδα, την Κόρινθο, την Ήπειρο, τον Έβρο και την Κρήτη.

Η στάση της ξεπουλημένης ηγεσίας

Η προσπάθεια των ηγεσιών των αγροτών να εκτονώσουν την κατάσταση είχε ξεκινήσει μέρες πριν. Η δεξιά και αντιδραστική ηγεσία από το μπλόκο κυρίως των Τεμπών έστειλε πριν το συλλαλητήριο «πλαίσιο αιτημάτων για διάλογο» στον Τσίπρα, τον Πρόεδρο της Βουλής και τους Αρχηγούς των κομμάτων, με μοναδικό σκοπό να διασπάσουν τα μπλόκα και να κατευνάσουν τα πνεύματα. Δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων ούτε η ξεπουλημένη ηγεσία του μπλόκου της Νίκαιας (που διοργάνωνε και το 2μερο), με μπροστάρη το ανεκδιήγητο στέλεχος του ΚΚΕ Β. Μπούτα, συνεργαζόμενη άσφρα με την κυβέρνηση και την αστυνομία ώστε το συλλαλητήριο να είναι ελεγχόμενο. Δεν δίστασε το ΚΚΕ μαζί με την κυβέρνηση (εν μέσω και γραφικοτήτων με... τσίπουρα) να συνεννοηθούν να αποκλειστούν τα τρακτέρ από την Αθήνα. Κυβέρνηση και αστυνομία απέκλεισαν τις βασικές διόδους προς την πρωτεύουσα (διόδια Αφιδνών και Ελευσίνας), κάνοντας ελέγχους σε φορτηγά. Σαν αντάλλαγμα, ο Τσίπρας έδωσε στον Μπούτα 17 τρακτέρ του μπλόκου της Νίκαιας για να «παρελάσουν» (εν όψει και του αποκριατικού καρναβαλιού;) στο Σύνταγμα.

Βέβαια, αυτά δεν σημαίνουν ότι η βάση των αγροτών έχει καταπιεί το παραμύθι της ηγεσίας για «σκληρές διαπραγματεύσεις» ή τον φανφαρόνικο λόγο του Μπούτα στο Σύνταγμα. Ακούστηκαν φωνές που ήθελαν να κατευθυνθούν με τα τρακτέρ στο Σύνταγμα (κυρίως από το μπλόκο στον Ισθμό της Κορίνθου), επεδίωξαν να φτάσουν στο Σύνταγμα και εμποδίστηκαν από αστυνομικές δυνάμεις. Όμως οι φωνές αυτές δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν την ηγεσία.

Η κινητοποίηση των αγροτών από την Κρήτη

Οι αγρότες από την Κρήτη έφθασαν πρώτοι στον Πειραιά. Πάνω από 1.000 άτομα κατευθύνθηκαν στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και συναντήθηκαν με τους ανθοπαραγωγούς από το μπλόκο στα διόδια των Αφιδνών για να πραγματοποιήσουν συγκέντρωση διαμαρτυρίας και συμβολική κατάληψη. Δέχτηκαν επίθεση από την αστυνομία: 1) Από την πλατεία Καραϊσκάκη, όπου περιπολικά και ΜΑΤ είχαν εγκλωβίσει φορτηγάκι τους με γεωργικά προϊόντα. Οι αγρότες απάντησαν πετώντας πορτοκάλια και μπουκάλια στους αστυνομικούς. 2) Από τα ΜΑΤ έξω από το υπουργείο,

όταν πετούσαν συμβολικά ζαρζαβατικά. Η αστυνομία απάντησε με εκτεταμένη ρίψη δακρυγόνων. Οι αγρότες αμύνθηκαν με πέτρες και τις κατσούνες τους (παραδοσιακό εργαλείο των κρητικών βοσκών). Η αμύνα των αγροτών ήταν αποτελεσματική και υποδειγματική, ενώ η αστυνομία είχε 10 τραυματίες. Μετά τις συγκρούσεις, ασφαλίτες με πολιτικά, που κυκλοφορούσαν στην κινητοποίηση, έκαναν 4 προσαγωγές και κατέσχεσαν το αγροτικό όχημα των αγροτών.

Οι κινητοποιήσεις στο Σύνταγμα

Η διασπαστική πολιτική των γραφειοκρατών ήταν φανερή από το μεσημέρι της Παρασκευής 12/2. Ενώ ο κύριος όγκος των αγροτών είχε συγκεντρωθεί στην Ομόνοια, το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ βρισκόταν στην Κάνιγγος και η ΑΔΕΔΥ μαζί με αριστερές οργανώσεις στην Κλαυθμώνος. Οι «γραβατωμένοι» και «Μένουμε Ευρώπη» (των επικεφαλής των δικηγορικών και επαγγελματικών συλλόγων) από πιο νωρίς είχαν στήσει στην Κλαυθμώνος... χορωδία, για την υποδοχή των αγροτών! Φυσικά, δεν τους άκουσε κανείς, αφού η φιέστα τους δεν είχε ούτε πενήντα ανθρώπους.

Το ΠΑΜΕ έστειλε τα τρακτέρ στην Ομόνοια για να ανεβάσει τους αγρότες στην Πανεπιστημίου, οι αγρότες το ακολούθησαν (με δισταγμούς, αλλά ήταν η μόνη δύναμη με οργάνωση και σχέδιο), ενώ η πορεία από την Κλαυθμώνος είχε ξεκινήσει προς το Σύνταγμα. Εκεί ακολούθησε λόγος του Μπούτα και της παρέας του, που άφηνε τα ίχνη του σχεδιασμού τους για εκτόνωση της κατάστασης. Συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε και το Σάββατο 13/2 στο Σύνταγμα με ανάλογα χαρακτηριστικά.

Η συμμετοχή της Ο.Κ.Δ.Ε.

Από το πρωί της Παρασκευής 12/2, ομάδες εξορμήσεων της Ο.Κ.Δ.Ε. προπαγάνδιζαν στο κέντρο της Αθήνας το συλλαλητήριο, καλώντας τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να κατέβουν μαζικά στον δρόμο και να ηγηθούν της κινητοποίησης. Ήμασταν η μόνη οργάνωση που καλωσόρισε από τα ξημερώματα στο λιμάνι τους αγρότες από την Κρήτη, βρισκόμασταν μαζί τους στην κινητοποίηση στο υπουργείο και είχαμε πανό στη συγκέντρωση των αγροτών στην Ομόνοια. Μοιράσαμε το υλικό μας και τις δυο μέρες (εκατοντάδες κείμενα και δεκάδες εφημερίδες), συζητώντας με αγρότες, εργαζόμενους και νέους για τα προβλήματα της ηγεσίας και την ανάγκη να την ξεπεράσουμε στην πράξη. Η μη συμμετοχή πλατύτερων μαζών «της πόλης» (εργαζόμενοι, νέοι κ.λπ.) ήταν ο πιο σημαντικός λόγος που δεν πήρε το συλλαλητήριο χαρακτηριστικά έκρηξης/εξέγερσης, ώστε να στείλει και την κυβέρνηση και τις προδοτικές ηγεσίες εργαζομένων και αγροτών στο χοντροντούλαπο της ιστορίας.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΒΙΒΑΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΟΥ 35^{ου} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ενα ακόμη σχολείο, αυτή τη φορά στη γειτονιά μας, απειλείται με κλείσιμο! Το 35^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών, που βρίσκεται στα Εξάρχεια στην οδό Κωλέττη. Με εισήγηση της Α' Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθηνών προωθείται ο υποβιβασμός του σχολείου από 6^θ σε 4^θ τάξη, εξέλιξη που καταργεί την οργανικότητα του σχολείου και το οδηγεί στην υποβάθμιση και τελικά στο κλείσιμο. Ανάλογη περίπτωση προέκυψε αυτές τις μέρες και στο δήμο Νεάπολης-Συκεών στη Θεσσαλονίκη, με την απειλή κλεισίματος του 12^{ου} Δημοτικού Σχολείου και του συστεγαζόμενου 4ου Νηπιαγωγείου Νεάπολης στην Θεσσαλονίκη.

Το ένα μετά το άλλο τα σχολεία συγχωνεύονται και κλείνουν οδηγώντας τα παιδιά των εργατικών οικογενειών, ντόπιων και μεταναστών, στην αμορφωσιά και την κοινωνία συνολικά στη βαρβαρότητα. Ειδικά το 35^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών είναι ένα πολυπολιτισμικό σχολείο γειτονιάς, που αποτελεί πολιτιστική και πνευματική ανάσα για το κέντρο της Αθήνας, σε μια περιοχή με ιδιαίτερα αυξημένες ανάγκες (τα χωροταξικά του όρια βρίσκονται στις οδούς Πανεπιστημίου-Ομόνοια-Αγ. Κωνσταντίνου-Μενάνδρου-Πλ.Βάθης).

Οι ευθύνες της νεομνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι τεράστιες! Αφού εξαπάτησε τον ελληνικό λαό με την προδοσία του βροντερού ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη, έφερε το τρίτο και χειρότερο Μνημόνιο -μαζί με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και με τις ευλογίες της Ε.Ε.- για να συνεχίσει τις ίδιες καταστροφικές μνημονιακές πολιτικές. Συνεχίζει να πληρώνει το ληστρικό Χρέος και να πλουτίζει τους τραπεζίτες, στερώντας από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα απαραίτητους πόρους, τον ίδιο τον πλούτο που παράγουν. Την ίδια στιγμή με τις συνεχείς περικοπές κοινωνικών δαπανών οδηγεί Παιδεία-Υγεία-Ασφάλιση σε συρρίκνωση και πλήρη διάλυση.

Όπου κλείνει ένα σχολείο, ανοίγει μια φυλακή!

Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου να προτάξουμε μια πεισματική αντίσταση ενάντια στην συρρίκνωση του 35ου Δημοτικού Σχολείου, ενάντια σε κάθε σχέδιο της κυβέρνησης για συγχωνεύσεις σχολείων. Κάτοικοι, γονείς, μαθητές, εκπαιδευτικοί, συνελεύσεις γειτονιών και συλλογικότητες, εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, να κινητοποιηθούμε οργανωμένα και συντονισμένα για να αποτρέψουμε το κλείσιμο του 35ου Δημοτικού σχολείου. Να εξαπλώσουμε τον αγώνα παντού για να σπάσουμε τα Μνημόνια στην πράξη, να σταματήσουμε την διάλυση Παιδείας/Υγείας/Ασφάλισης, την λεηλασία του δημόσιου πλούτου. Να διώξουμε και το τελευταίο μνημονιακό κυβερνητικό τσίρκο, να βγούμε από το σφαγείο της Ε.Ε. που εξαπλώνει παντού φτώχεια και ανεργία, πολέμους και εξαθλίωση.

ΟΧΙ στη συρρίκνωση/κλείσιμο του 35^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών! Κανένα σχολείο δεν περισσεύει!

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ!

Λεφτά για την Παιδεία, την Υγεία, την Κοινωνική Ασφάλιση, τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες

Κάτω τα Μνημόνια, νέα και παλιά!

Να φύγει η νέο-μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΚΥΖΗ-ΠΟΛΥΤΩΝΟΥ

Βόμβα έτοιμη να εκραγεί η εκπαίδευση

Από τις πρώτες κιόλας μέρες του 2016, φάνηκε πως πρόκειται να διανύσουμε μια χρονιά, όπου μας περιμένουν νέα, ακόμα πιο σκληρά μέτρα στο μέτωπο της παιδείας, αλλά και σε όλα τα ανοιχτά μέτωπα, που έχει να αντιμετωπίσει η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως είναι οι εργασιακές σχέσεις, το φορολογικό και φυσικά το ασφαλιστικό.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας, μεταλλαγμένοι πλέον πλήρως, μνημονιακότεροι των μνημονιακών, αποδεικνύονται άξιοι συνεχιστές της πορείας που χάραξαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις και υποκλίνονται μπροστά στις ορέξεις των δανειστών, των τραπεζιτών και του μεγάλου κεφαλαίου. Ορέξεις που επιβάλλουν πλήρη συμμόρφωση της κοινωνίας με τα μνημόνια, καθώς τα περιθώρια έχουν πλέον στενέψει πάρα πολύ: δεν είναι δυνατόν σε μια χώρα όπως η Ελλάδα να υπάρχουν μισθοί, συντάξεις και κοινωνική ασφάλιση για όλους, πόσο μάλλον δωρεάν εκπαίδευση. Η αρχή του τέλους για τη δημόσια, δωρεάν παιδεία έχει αρχίσει με τον λεγόμενο εθνικό διάλογο-μονόλογο (δες ΕΠ Φεβρουαρίου) και η κατάληξη του θα είναι μια ριζική «μεταρρύθμιση» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, χωρίς προηγούμενο.

Μέσα απ' αυτόν τον εθνικό μνημονιακό «μονόλογο» σχεδιάζεται η **μείωση της χρηματοδότησης και ο εξαναγκασμός των ιδρυμάτων να βρι-**

σκουν τα χρήματα που χρειάζονται από μόνα τους. Αυτή είναι η προσαρμογή των πανεπιστημίων στα μνημόνια. Αυτό είναι και το παραθυράκι που επιτρέπει την είσοδο ιδιωτών στα πανεπιστήμια, το ξεπούλημά τους και την επιβολή διδασκτρών.

Άλλες «λύσεις» που προτάθηκαν είναι το **κλείσιμο και οι συγχωνεύσεις σχολών**, μιλώντας ουσιαστικά για ένα νέο «σχέδιο Αθηνά», καθώς σύμφωνα με την επιτροπή του «διαλόγου» διαθέτουμε μεγάλο αριθμό ιδρυμάτων. Αυτά τα κλεισίματα/συγχωνεύσεις, αν εφαρμοστούν, θα οδηγήσουν χιλιάδες φοιτητές να εγκαταλείψουν τις σπουδές τους.

Ακόμα προτάθηκε να χρησιμοποιηθούν οι εστίες των πανεπιστημίων σαν ενοικιαζόμενα δωμάτια τους καλοκαιρινούς μήνες για τους τουρίστες, την ίδια στιγμή που χιλιάδες συμφοιτητές μας πετιούνται στο δρόμο και παρατάνε τις σπουδές τους, επειδή δεν υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια στις εστίες.

Το πλαίσιο πάνω στο οποίο γίνεται αυτός ο «διάλογος», οι διάφορες δηλώσεις από τη μεριά της κυβέρνησης και πανεπιστημιακών, που όλο και πληθαίνουν, για **διδασκτρα** αλλά και οι δεσμεύσεις του 3^{ου} μνημονίου, κάνουν φανερή την κατεύθυνση του νέου νομοσχεδίου για τη λειτουργία των ΑΕΙ-ΤΕΙ, που θα ετοιμαστεί και σύντομα θα κατατεθεί και θα πρέπει να είναι πλήρως ευθυγραμμισμένο με τα «ευρω-

παϊκά πρότυπα» και τον ΟΟΣΑ. Πρέπει να συμπληρώσουμε πως στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια το ύψος των διδάκτρων κάνει απαγορευτικές τις σπουδές για το μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας, ενώ ο ΟΟΣΑ είναι ο οργανισμός που προτείνει τις διαγραφές φοιτητών, τα δίδακτρα, το «σχέδιο Αθηνά» και **εκπρόσωποι του έχουν δηλώσει πως είναι αδύνατον σε μια χώρα όπως η Ελλάδα να υπάρχει δωρεάν εκπαίδευση!**

Το 3^ο Μνημόνιο-Τέρας οδηγεί την επίθεση στην εκπαίδευση σε μια νέα κορύφωση. Ήδη οι μειωμένοι προϋπολογισμοί των ΑΕΙ και ΤΕΙ οδηγούν τα ιδρύματα προς διάλυση, με τις συνέπειές της να τις ζούμε καθημερινά, με τις εστίες και τις λέσχες σίτισης να υπολειπονται και τους μεγαλοεργολάβους να εκμεταλλεύονται σχεδόν κάθε υπηρεσία των πανεπιστημίων.

Απέναντι σ' αυτό το μέλλον που μας ετοιμάζουν, όπου θέλουν να πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων μια ολόκληρη γενιά, πρέπει το φοιτητικό κίνημα να εμφανιστεί έτοιμο, για να δώσει την σκληρή μάχη για μια παιδεία και μια ζωή όπως μας αξίζει. Μια μάχη απέναντι σε παλιούς και νέους μνημονιακούς, απέναντι στους δανειστές και

τους τραπεζίτες που μας θέλουν εξαθλιωμένους και υποταγμένους, άνεργους ή να δουλεύουμε για ένα κομμάτι ψωμί, μέχρι να μας το πάρουν και αυτό, χωρίς ασφάλιση, υγεία, σύνταξη.

Σε συντονισμό με τους εργαζόμενους, πρέπει να προετοιμάσουμε και να οργανώσουμε τους αγώνες μας. Να δημιουργήσουμε Επιτροπές Αγώνα ενάντια στα μνημόνια σε κάθε σχολή και να πραγματοποιήσουμε Γενικές Συνελεύσεις για να ενημερωθούν οι φοιτητές για τα φλέγοντα αυτά θέματα. Να προχωρήσουμε σε καταλήψεις, μαζικές διαδηλώσεις και δυναμική συμμετοχή στις απεργίες. Να μην αφήσουμε να περάσει αυτό το έγκλημα και να κάνουμε ένα βήμα μπροστά ξηλώνοντας το 3^ο Μνημόνιο, και όλα τα προηγούμενα, από ΠΑΝΤΟΥ! Αυτό που διακυβεύεται πια δεν είναι η ψήφιση του ενός ή του άλλου μέτρου αλλά το ίδιο μας το μέλλον.

Αποφυλακίζεται ο χρυσαυγίτης δολοφόνος Ρουπακιάς

Με βούλευμα του συμβουλίου Εφετών αποφυλακίζεται με περιοριστικούς όρους ο δολοφόνος του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα, ο χρυσαυγίτης Γιώργος Ρουπακιάς. Η αποφυλάκιση του Ρουπακιά, σύμφωνα με το δικαστήριο, γίνεται λόγω παρέλευσης του ανώτατου επιτρεπτού ορίου προσωρινής κράτησης (18 μήνες για τη δολοφονία του Π. Φύσσα και 12 μήνες για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση). Το ανώτατο όριο προφυλάκισης και για τα δύο αδικήματα, που είναι οι 30 μήνες, συμπληρώνεται μέσα στον Μάρτιο (στις 18/3).

Ο δολοφόνος του Π. Φύσσα δεν θα είναι στη φυλακή από τα μέσα Μαρτίου και θα μεταβαίνει στο δικαστήριο από το σπίτι του. Μετά την αποφυλάκιση και του Ρουπακιά κανένας από τους χρυσαυγίτες δεν κρατείται πλέον στη φυλακή για τη δολοφονία του Π. Φύσσα και δεκάδες άλλες επιθέσεις. Πλέον όλα τα πρωτοπαλικάρα και στελέχη της ναζιστικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής θα είναι ελεύθερα να συνεχίσουν το φασιστικό τους έργο.

Από την άλλη, η βιομηχανία κατασκευής ενόχων, που έχει στηθεί από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και την κατά τα άλλα «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» ενάντια στο εργατικό κίνημα, καλά κρατεί. Απέναντι σε διαδηλωτές, αγωνιστές και εργαζόμενους, άνεργους και φτωχά λαϊκά στρώματα, εδώ και πολλά χρόνια, με διαδικασίες εξπρές, τα δικαστήρια δεν είναι καθόλου «επιεική» και «αμερόληπτα». Φυλακίζουν διαδηλωτές αφού τους έχουν ξυλοφορτώσει, κηρύσσουν παράνομες δεκάδες απεργίες, «ξεχνάνε» αγωνιστές μέσα στα κελιά (όπως στην περίπτωση του Σακκά, ο οποίος προφυλακίστηκε, ξεπερνώντας το προβλεπόμενο νομικά 18μηνο, πάνω από 2,5 χρόνια με την κατηγορία του «επικίνδυνου»), καταδικάζουν

σε 22 μήνες φυλάκιση έναν άνεργο για ένα εισιτήριο. Επιπλέον, με τις ευλογίες της Ε.Ε. και των κυβερνήσεων της στήνονται παντού φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να φυλακίσουν τους μετανάστες-πρόσφυγες, που παλεύουν να γλιτώσουν απ' την φρίκη του πολέμου ή αναζητούν μια καλύτερη ζωή στην Ευρώπη. Αυτοί ονομάζονται «παράνομοι», «ανεπιθύμητοι», λεηλατούνται με νόμο και τα λιγοστά υπάρχοντά τους, ενώ την ίδια στιγμή η αστική «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» δεν... πρόλαβε να καταδικάσει τον δολοφόνο Ρουπακιά.

Η αποφυλάκιση του Ρουπακιά πρέπει να σημαίνει συναγεμώ. Ακόμα χειρότερα, μια ενδεχόμενη «επιεικής» αντιμετώπιση της φασιστικής συμμορίας από το δικαστήριο αργότερα, μπορεί να ανανεώσει την Χρυσή Αυγή. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο η ΧΑ, «αναβαπτισμένη» πλέον από τους θεσμούς, μπορεί να διεκδικήσει έναν πιο κεντρικό ρόλο ενάντια στο εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα.

Η θέση τους στο αστικό πολιτικό σκηνικό έχει εδραιωθεί τα τελευταία χρόνια και προφανώς δεν πρόκειται για ένα προσωρινό φαινόμενο, όσο διαρκεί η κρίση. Οι δήθεν επιτροπές κατοίκων ενάντια σε μετανάστες (χρυσουαυγίτες μεταμφιεσμένοι σε «κατοίκους»), το βίαιο-θρασύδειλο στυλ, ο φασιστικός-ρατσιστικός οχετός τους στη Βουλή και στις δημόσιες εμφανίσεις τους (π.χ. «Ο Μεταξάς ένωσε τους Έλληνες!», «παράνομοι» μετανάστες κ.λπ.) και τα «τάγματα εφόδου», επιδιώκουν ένα ολοένα πιο αυταρχικό πολιτικό σκηνικό.

Επιχειρούν να σπρώξουν το πολιτικό σύστημα και το αστικό κράτος σε ένα πιο αυταρχικό και αντιδημοκρατικό καθεστώς, σε μια βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση, που θα βάλει στο «γύψο» τα δικαιώματα και τους αγώνες. Θα προσπαθήσουν να ξαναστήσουν τα «τάγματα εφόδου» τους ενάντια στο εργατικό κί-

νημα, τις οργανώσεις και τους αγωνιστές του, τους μετανάστες, δίπλα στις ορδές των ΜΑΤ-ΔΙΑΣ. Ο χρυσαυγίτικος φασισμός είναι άλλωστε συνδεδεμένος και τρέφεται από τον μνημονιακό φασισμό των «Μένουμε Ευρώπη», των σύγχρονων μαυραγοριτών που κερδίζουν μέσα στην κρίση από τη λαϊκή δυστυχία, του «μονόδρομου» δηλαδή των μνημονίων, του Ευρώ και της Ε.Ε., της Ευρώπης-φρούριο, της πλήρους επαναφοράς του κράτους έκτακτης ανάγκης, των «ευρώ-Μαϊντάν» κ.ά. Και βέβαια του σάπιου πολιτικού προσωπικού που τα υπηρετεί, των νέων και παλιών μνημονιακών (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι κ.λπ.).

Ο φασισμός δεν μπορεί να νικηθεί και να ξεριζωθεί μέσω της νομικής οδού, των αστικών θεσμών της «δημοκρατίας» (ειδικά με τον μνημονιακό εξευτελισμό της!), της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης, του «συνταγματικού τόξου» και της «δημοκρατίας που θα πάρει τα μέτρα της». Η καταδίκη και φυλάκιση των χρυσαυγιτών δολοφόνων του Π. Φύσσα και μεταναστών είναι απαραίτητη και πρέπει να παλέψουμε για να επιβληθεί. Όμως δεν αρκεί. Χρειάζεται ένα ταξικό εργατικό μέτωπο που θα αποκρούει, θα αντιμετωπίζει πολιτικά και πρακτικά τις φασιστικές ιδέες και πρακτικές, θα υπερασπίζεται στην πράξη τους αγωνιστές και τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες. Οι φασίστες πρέπει να τσακίζονται μαζί με τα μνημόνια και το κράτος έκτακτης ανάγκης.

Έξω το ΝΑΤΟ από το Καμία εμπλοκή της Ελλάδας στο Όχι στην Ευρώπη Φρούρ

Τον τελευταίο χρόνο ζούμε μια από τις χειρότερες προσφυγικές κρίσεις στην ιστορία. Η συνέχιση και όξυνση των πολεμικών συγκρούσεων στη Συρία, η διάλυση που έχουν προκαλέσει οι ιμπεριαλιστές σε Ιράκ και Αφγανιστάν διατηρούν αμείωτες τις «προσφυγικές ροές» προς την Ευρώπη (και προς χώρες της Μέσης Ανατολής: Λίβανος, Ιορδανία κ.ά.). Στο επίκεντρο της κρίσης έχει βρεθεί και η Ελλάδα, βασικό πέρασμα για το «μαγικό» ταξίδι στην Ευρώπη. Τις τελευταίες εβδομάδες το πρόβλημα έχει ενταθεί, από την αύξηση των προσφύγων που έρχονται (καλές καιρικές συνθήκες) και την επιλογή σειράς χωρών (Μακεδονία, Σερβία, Ουγγαρία, Αυστρία κ.ά.) να κλείσουν τα σύνορά τους. Δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες περιμένουν σε κέντρα «φιλοξενίας», λιμάνια, πλατείες, αυτοσχέδιους καταυλισμούς. Πιο τραγική είναι η κατάσταση στον συνοριακό σταθμό της Ειδομένης, όπου κάτω από άθλιες συνθήκες πολλές χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες περιμένουν να τους επιτραπεί η διέλευση.

Η Ε.Ε. που είναι υπεύθυνη σε πολύ μεγάλο βαθμό για την κατάσταση στις χώρες απ' όπου προέρχονται οι πρόσφυγες, δεν θέλει και είναι ανίκανη να δώσει οποιαδήποτε λύση. Οι αποφάσεις στις διάφορες συνόδους κορυφής κυρίως εστιάζουν στην αποτροπή των «ροών» και τον εγκλωβισμό τους στην Τουρκία. Πέρα απ' αυτό, έχουν τεθεί κάποιες ποσοτώσεις για τον αριθμό προσφύγων που θα δεχτεί κάθε χώρα, το διαχωρισμό προσφύγων και μεταναστών στα περίφημα "hot spots" και την απέλαση των τελευταίων στις χώρες τους. Ακόμα όμως και αυτές οι απαράδεκτες αποφάσεις δεν τηρούνται. Οι λεγόμενες χώρες του Βίσεγκραντ (Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Ουγγαρία), μαζί με άλλες όπως η Αυστρία (υπό τις οδηγίες ποιών άραγε;) έχουν επιβάλει το κλείσιμο των συνόρων. Ο ίδιος ο πρόεδρος του ευρωπαϊκού συμβουλίου Ντόναλντ Τουσκ, σε κοινές δηλώσεις με τον Τσίπρα από την Αθήνα στις 3/3, είπε ότι η Ε.Ε. δεν θα δεχτεί άλλους πρόσφυγες και... κάλεσε τους ίδιους τους πρόσφυγες να μην έρθουν στην Ελλάδα(!), γιατί δεν πρόκειται να προχωρήσουν πέρα απ' αυτήν.

Η ελληνική κυβέρνηση δείχνει το ίδιο ανίκανη να διαχειριστεί το πρόβλημα. Καταρχήν όσον αφορά την υποδοχή και φιλοξενία των προσφύγων, τόσο καιρό δεν έχουν αναπτυχθεί ούτε στο ελάχιστο οι απαραίτητες υποδομές και μόνο χάρη στη συμβολή χιλιάδων αλληλέγγυων οι πρόσφυγες μπορούν να επιβιώνουν υποτυπωδώς. Από 'κει και πέρα, η Ελλάδα έχει υπογράψει όλες τις συμφωνίες για το προσφυγικό και τώρα άβουλη και έρμαιο των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, παρακολουθεί το κλείσιμο των συνόρων, τον εγκλωβισμό των προσφύγων και μεταναστών. Τελευταίος ο υπουργός μετανάστευσης Μου-

ζάλας δήλωσε ότι τα σύνορα θα παραμείνουν κλειστά και τα επόμενα 2-3 χρόνια, με πάνω από 100 χιλιάδες πρόσφυγες εγκλωβισμένους.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η απόφαση για φύλαξη των ελληνικών/ευρωπαϊκών συνόρων στο Αιγαίο από το ΝΑΤΟ. Όσα ψέματα και να λένε, ότι η απόφαση αυτή είναι για να σταματήσουν οι πνιγμοί στο Αιγαίο και ότι δε θα θιχτούν «κυριαρχικά δικαιώματα», στην πραγματικότητα έχουμε ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή στους σχεδιασμούς των αμερικανών και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Η άμεση εμπλοκή του ΝΑΤΟ δεν αφορά μόνο τους πρόσφυγες (αυτό από μόνο του είναι εγκληματικό, στρατιωτικοποιεί ένα πρόβλημα που προφανώς η λύση του χρειάζεται άλλο είδος μέτρα και πολιτικές), αλλά κυρίως την ενεργή συμμετοχή του στις πολεμικές συγκρούσεις στη Συρία και ολόκληρη την περιοχή της Αν. Μεσογείου και Μ. Ανατολής. Οι πρόσφυγες είναι μόνο το πρόσχημα για την ενεργό παρουσία του ΝΑΤΟ στην περιοχή και επιπλέον για τη νέα στρατιωτική επέμβαση που ετοιμάζουν στη Λιβύη. Η

ενέργεια του Τσίπρα να συμφωνήσει στην ανάμειξη του ΝΑΤΟ στην περιοχή, σημαίνει ότι βάζει τη χώρα στην πιο επικίνδυνη εστία πολέμου στον κόσμο. Πατί είναι βέβαιο ότι ο ελληνικός στόλος, μαζί με τον τουρκικό και κατά πάσα πιθανότητα τον γερμανικό, θα αναλάβουν τη «φύλαξη των συνόρων». Αυτή η επικίνδυνη εμπλοκή της χώρας σημαίνει επιπλέον και μια οικονομική αιμορραγία.

Απέναντι σ' αυτά τα εκρηκτικά προβλήματα και στα σχέδια των ευρωπαϊκών και αμερικανών ιμπεριαλιστών και της κυβέρνησης θα πρέπει να αντιταχθούμε και να αγωνιστούμε. Να υποδεχθούμε και να δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες και μετανάστες, που λόγω της πολεμικής και οικονομικής καταστροφής των χωρών τους από τους ιμπεριαλιστές, αναγκάζονται να μεταναστεύουν, ακριβώς όπως αναγκάστηκαν να μεταναστεύουν 250.000 Έλληνες νέοι μετά την οικονομική καταστροφή της χώρας. Να μην επιτρέψουμε να γίνει η χώρα ένα τεράστιο "hot spot", όπου χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες θα μένουν μακροχρόνια σε «κέντρα υποδοχής»

Συνθήκη Σένγκεν

Θανάσιμος εχθρός των ευρωπαϊκών και μ

Το 1985, στην κωμόπολη Σένγκεν του Λουξεμβούργου, υπογράφηκε από τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο η Συμφωνία Σένγκεν, που απέβλεπε στην κατάργηση των ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα μεταξύ των χωρών αυτών, στην ενίσχυση των εξωτερικών τους συνόρων και στην αστυνομική και δικαστική συνεργασία. Το 1990, πάλι στο Σένγκεν, υπογράφηκε η Σύμβαση Εφαρμογής της Συμφωνίας. Η Συμφωνία ήταν σε διακρατικό επίπεδο μέχρι το 1999, όταν και υπογράφηκε η Συνθήκη του Άμστερνταμ, οπότε πέρασε στο θεσμικό πλαίσιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Στη συνέχεια, όλες οι χώρες με την προσχώρησή τους στην Ε.Ε. προσχωρούσαν και στη Συνθήκη του Σένγκεν. Στην Ελλάδα, η Συνθήκη επικυρώθηκε από τη Βουλή το 1997 (ν. 2514).

Για να «φυλάσσονται» τα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., το 2005 άρχισε να λειτουργεί ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα (Frontex), που συμπληρώνει τα εθνικά συστήματα

διαχείρισης και ασκεί ολοκληρωμένη διαχείριση των ευρωπαϊκών συνόρων. Πρόκειται για ένα στρατιωτικό-αστυνομικό σώμα με αρμοδιότητες τη φύλαξη των συνόρων της Ε.Ε. και τον συντονισμό των απελάσεων των μεταναστών.

Η Συνθήκη προέβλεπε και εφάρμοσε σταδιακά την ελεύθερη κυκλοφορία προσώπων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών και κεφαλαίων στα πλαίσια της δημιουργίας μιας «εσωτερικής αγοράς». Ταυτόχρονα, όμως, στα πλαίσια της «ασφάλειας» αυτής της αγοράς, εμπεριείχε και εφάρμοσε σειρά κατασταλτικών μέτρων, που παραβιάζουν στοιχειώδη δημοκρατικά και ατομικά δικαιώματα, που εμπεριέχονται στα Συντάγματα των επιμέρους χωρών. Σε αυτή την κατεύθυνση ήταν η δημιουργία κοινού ηλεκτρονικού συστήματος πληροφοριών, δηλαδή το ηλεκτρονικό φακέλωμα, όπως εύστοχα ονομάστηκε (Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν, SIS). Αυτό αποτελείται από δύο μέρη, το εθνικό τμήμα πληροφοριών για κάθε κράτος-μέλος της Σένγκεν και που δημιουργείται με ευθύνη του, και ένα τμήμα-υπηρεσία υποστήριξης που εδρεύει στο Στρασβούργο. Το κάθε κράτος είναι υποχρεωμένο να συλλέγει πληροφορίες από κρατικό ή ιδιωτικό φορέα, για κάθε άτομο που θεωρείται ύποπτο να... τελήσει αδίκημα. Αξίζει να σημειωθεί ότι για να φακελωθεί ηλεκτρονικά κάποιο άτομο, δεν πρέπει να έχει διαπράξει κάποιο αδίκημα, αλλά απλά να θεωρηθεί «ύποπτο» για την τέλεση αδικήματος μετά από «συνολική εκτίμηση της προσωπικότητάς του, της δράσης του, της αντίληψής του, των προτιμήσεών του».

Τα «ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα» πάνε περίπατο, καθώς οι πολιτικές και θρησκευτικές απόψεις, η φυλετική και εθνική προέλευση, ακόμη και οι ερωτικές προτιμήσεις του κάθε ατόμου μπορούν να αποτελέσουν το περιεχόμενο του ηλεκτρονικού φακέλου του και να βρίσκονται αυτόματα στη διάθεση κάθε υπηρεσίας, δημόσιας αλλά και ιδιωτικής, σε οποιοδήποτε κράτος-μέλος.

Σε αυτό το πλαίσιο δημιουργείται ένα υπερκράτος, με ένα πρωτοφανές δίκτυο παρακολούθησης «υπόπτων», όπου κάθε χώρα μπορεί να καταγράφει ως ύποπτο κάθε πολίτη, ακόμη και άλλου κράτους, κάθε αστυνομικός μπορεί να προβεί σε «έρευνα» και συλλήψεις «υπόπτων» χωρίς την άδεια του εισαγγελέα.

Αιγαίο

τον πόλεμο

διο

ή στρατόπεδα συγκέντρωσης, περιμένοντας την πρόωπή τους σε άλλη χώρα ή την απέλαση (οι απελάσεις έχουν ξεκινήσει για τα καλά). Να αγωνιστούμε για να πέσουν οι φράχτες, να ανοίξουν τα σύνορα και να επιτραπεί η ελεύθερη, ασφαλής, οργανωμένη διέλευση προσφύγων και μεταναστών προς όποια χώρα θέλουν, να δημιουργηθούν οι κατάλληλες υποδομές ώστε όσοι θέλουν να μπορούν να παραμείνουν στην Ελλάδα ξεκινώντας εδώ μια νέα ζωή. Δεν κινδυνεύουμε από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες αλλά από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τους «Μένουμε Ευρώπη», την ελληνική αστική τάξη, τους ευρωπαίους και αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Να αποτρέψουμε τη συμμετοχή του ΝΑΤΟ στις επιχειρήσεις στο Αιγαίο, να διώξουμε κάθε πλοίο, στρατεύματα και στρατιωτική βάση, να σταματήσουμε κάθε βοήθεια προς τους ιμπεριαλιστές του ΝΑΤΟ. Να παλέψουμε ενάντια στη ρίζα του κακού, τον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που γεννούν την προσφυγιά.

■ Γιώργος Θ.

Εταναστών εργατών

Με πρόσχημα την «τρομοκρατία» ή τα ποινικά αδικήματα εισήγαγε η Συνθήκη Σένγκεν τον χωρισμό των πολιτών σε «ύποπτους» και μη, την προληπτική καταστολή. Είναι φανερό ότι αποσκοπούν στην απόκρουση της αντίστασης των εργαζομένων και της νεολαίας στην οικοδόμηση της Ε.Ε., σαν μια δικτατορία ενάντια στα στοιχειώδη κοινωνικά, δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματά τους.

Η άλλη πλευρά της Συνθήκης είναι να κρατηθεί «καθαρή» η Ε.Ε. από μετανάστες και η ροή των μεταναστευτικών ρευμάτων να είναι ελεγχόμενη. Είναι η **οικοδόμηση της «Ευρώπης-Φρούριου»**. Σε αυτό το πλαίσιο η παροχή ασύλου γίνεται με το σταγονόμετρο, ακόμα και σήμερα που βρίσκεται σε εξέλιξη το τεράστιο προσφυγικό κύμα, λόγω του πολέμου και των επεμβάσεων και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στη Συρία και γενικότερα στη Μέση Ανατολή. Ένας μετανάστης που έχει χαρακτηριστεί ανεπιθύμητος σε κάποιο συνοριακό σημείο μιας χώρας, δεν μπορεί να εισέλθει σε καμιά χώρα της Σένγκεν. Οι ανεπιθύμητοι μετανάστες απελαύνονται με συνοπτικές διαδικασίες, που πολλές φορές παίρνουν το χαρακτήρα πογκρόμ. Το «Δουβλίνο 2» του 2003 επαναπροωθεί τους μετανάστες στην χώρα όπου εισήλθαν για πρώτη φορά, αν αυτοί στο μεταξύ είχαν μεταβεί σε άλλη χώρα της Ε.Ε. χωρίς άσυλο.

Αυτό το πλαίσιο της «Ευρώπης-Φρούριου» και της καταστολής ψήφισαν και αποδέχτηκαν όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις, και αποδέχτηκε βέβαια η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αυτή η τελευταία, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, «ανέθεσε» στην Frontex και στο ΝΑΤΟ την «ανάσχεση των προσφυγικών ροών», ενώ για τους ίδιους τους πρόσφυγες δεν έκανε απολύτως τίποτε. Μπροστά στο προσφυγικό κύμα, που οι ίδιες οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις έχουν δημιουργήσει, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δείχνουν ανίκανοι να διαχειριστούν την κατάσταση. Η Συνθήκη Σένγκεν παραβιάζεται από τις χώρες του Βίσεγκραντ και την Αυστρία, που έκλεισαν τα σύνορά τους, παρά και ενάντια στις πρόσφατες αποφάσεις της Ε.Ε.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν άμεσα ενάντια στον πόλεμο, ενάντια σε κάθε εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν. Να δείξουν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους στους μετανάστες. Να αγωνιστούν για έξοδο από την Ε.Ε. και το ευρώ, ενάντια στην Ευρώπη της καταστολής, την «Ευρώπη-Φρούριο».

Συρία

Σε κρίσιμη καμπή η σύρραξη

Μετά από πέντε χρόνια πολέμου, ιμπεριαλιστικών επιχειρήσεων και εμπλοκής όλων των περιφερειακών δυνάμεων της περιοχής, μετά από 300.000 νεκρούς (έναν στους δέκα Σύριους), 8 εκ. εσωτερικά εκτοπισμένους και 4 εκ. πρόσφυγες, η Συρία διανύει σήμερα μια κρίσιμη φάση. Οι εξαιρετικά αβέβαιες εξελίξεις στη γιγαντιαία αυτή σύγκρουση απειλούν να πυροδοτήσουν μια γενικότερη ανάφλεξη, με τρομακτικές συνέπειες όχι μόνο στη Μ. Ανατολή αλλά και παγκόσμια.

Μια εύθραυστη κατάπαυση πυρός

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές έχει αρχίσει η κατάπαυση πυρός που συμφωνήθηκε ανάμεσα στις ΗΠΑ (και τις συμμαχικές τους δυνάμεις) και τη Ρωσία. Πρόκειται για κατάπαυση εξαιρετικά ευάλωτη από πολλές απόψεις. Καταρχάς, δεν αφορά το ISIS και το Μέτωπο Νούσρα (παρακλάδι της Αλ Κάιντα), ούτε οργανώσεις που ο ΟΗΕ, δηλαδή οι δυτικές δυνάμεις, θεωρούν τρομοκρατικές. Έτσι, οι επιχειρήσεις στα εδάφη που αυτές ελέγχουν θα συνεχιστούν απρόσκοπτα. Δεύτερο, αν και η Τουρκία συμφώνησε στην κατάπαυση, δηλώνει την αποφασιστικότητά της να υπερασπιστεί την εθνική της ασφάλεια ενάντια στους Κούρδους της Συρίας. Μάλιστα, συγκεντρώνει στα σύνορα στρατεύματα (δικά της και της ομονούσας Σαουδικής Αραβίας) προετοιμαζόμενη για χερσαία επέμβαση. Τρίτο και εξίσου ενδεικτικό των διαθέσεων, τις παραμονές της εκεχειρίας εξαπολύθηκε μπράζ επιθέσεων, τόσο από τη Ρωσία και τις καθεστωτικές δυνάμεις στην περιοχή του Χαλεπίου, όσο και από την Τουρκία στα σύνορα με το συριακό Κουρδιστάν. Οι πρώτες είχαν στόχο την κατάληψη όσο το δυνατόν περισσότερων εδαφών και την ενίσχυση της πολύμηνης πολιορκίας της κομβικής αυτής πόλης. Η δε Τουρκία πρόωθησε ακραίους ισλαμιστές μαχητές με βαρύ οπλισμό και άρματα μάχης και προχώρησε σε χερσαίες επιχειρήσεις μέσα στο έδαφος της Συρίας (είναι άλλωστε κοινό μυστικό ότι μαζί με τη Σαουδική Αραβία και το Κατάρ ενίσχυναν και ενισχύουν, οικονομικά και στρατιωτικά, κάθε οργάνωση που αντιμάχεται τις δυνάμεις του Άσαντ, και φυσικά το ISIS και το Μέτωπο Νούσρα).

Διαφορετικές σκοπιμότητες και σχεδιασμοί

Καθένας από τους συμμετέχοντες στην κατάπαυση έχει εντελώς διαφορετική ατζέντα. Για τους Αμερικανούς αποτελεί μια προσπάθεια να ανακόψουν την επέλαση των στρατευμάτων του Άσαντ, που με τη βοήθεια της Ρωσίας και του Ιράν έχει φτάσει να ελέγχει το 40% των συριακών εδαφών, σχεδόν όλο το δυτικό κομμάτι. Μετά την επέμβαση της Ρωσίας, η κατάσταση έχει αντιστραφεί πλήρως, φέρνοντας τους αμερικανούς και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές σε μειονεκτική θέση και αναγκασμένους να παζαρέψουν μια πολιτική συμφωνία, που δεν αποκλείεται να περιλαμβάνει το διαμελισμό της Συρίας. Η επιδίωξη της Ρωσίας και του Άσαντ είναι να σταθεροποιήσουν την κυριαρχία τους στις περιοχές που έχουν

καταλάβει, χωρίς να σταματήσουν τις επιχειρήσεις τους εναντίον των τζιχαντιστών. Δεν είναι τυχαία η σπουδή του Άσαντ να προκηρύξει εκλογές για τις 13 Απρίλη, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί την κατάπαυση πυρός και τη θέση ισχύος στην οποία έχει βρεθεί.

Το ενδεχόμενο της χερσαίας εισβολής

Με αυτά τα δεδομένα, η ελπίδα του Ερντογάν να αποτρέψει τον ολοκληρωτικό έλεγχο της βόρειας Συρίας από τους Κούρδους του ΡΥΔ (αδελφή οργάνωση του ΡΚΚ) απομακρύνεται οριστικά. Οι Κούρδοι βρίσκονται ένα βήμα από το να πετύχουν την ενοποίηση των εδαφών τους: μόνο μια ζώνη με κέντρο την πόλη Αζάζ εξακολουθεί να ελέγχεται από ισλαμικές δυνάμεις και να χρησιμοποιείται από την Τουρκία για ανεφοδιασμό και έλεγχο. Το ΡΥΔ έχει, επιπλέον, προχωρήσει σε μια ευρεία συμμαχία με αραβικές και άλλες δυνάμεις της χώρας, δημιουργώντας τις Δημοκρατικές Συριακές Δυνάμεις, που αναδεικνύονται σε καθοριστικό παράγοντα. Μάλιστα, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν το ΡΥΔ ως τη μόνη δύναμη που μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το ISIS, συνεργάζονται μαζί του και το εξοπλίζουν. Τακτική καλών σχέσεων ακολουθεί και η Ρωσία. Η πραγματοποίηση του χειρότερου εφιάλτη του Ερντογάν, ένα αυτόνομο συριακό Κουρδιστάν δίπλα στο ημιαυτόνομο ιρακινό Κουρδιστάν, είναι θέμα χρόνου. Αυτή η εξέλιξη στρώνει το δρόμο για την αυτονομία και του τουρκικού Κουρδιστάν, που στενάζει κάτω από την μπότα της τουρκικής καταπίεσης και κάνει τον Ερντογάν εξαιρετικά επικίνδυνο και απρόβλεπτο. Πολύ περισσότερο, όταν συνδυάζεται με την πλήρη αποτυχία των σχεδίων του να αποτελέσει την κυρίαρχη ρυθμιστική δύναμη στην ευρύτερη περιοχή, μέσα από την ανάδειξη μιας φίλα προσκείμενης συννιτικής ηγεσίας στη Συρία.

Είναι αλήθεια ότι η στρατιωτική ηγεσία στην Τουρκία δείχνει απρόθυμη να εμπλακεί –και μάλιστα κόντρα στη θέληση των Αμερικάνων– σε μια εισβολή στη Συρία. Ο Ομπάμα αντιτάσσεται στα επικίνδυνα σχέδια του Ερντογάν, που τον πιέζει να συμπεριλάβει το ΡΥΔ στις τρομοκρατικές οργανώσεις και να το αντιμετωπίσει ανάλογα, να συναινέσει στη δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας 10 χλμ. στα σύνορα της Συρίας (ακυρώνοντας το συριακό Κουρδιστάν) και να εγκρίνει την τουρκική εισβολή.

Ωστόσο, τα μαύρα σύννεφα πληθαίνουν: η πρόσφατη πρόταση της Ρωσίας για καταδίκη της δράσης των τουρκικών δυνάμεων στα συριακά σύνορα απορρίφθηκε από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Η Γερμανία –που τρέμει τη διόγκωση του προσφυγικού– συμφώνησε στη δημιουργία ζώνης ασφαλείας. Οι ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις έρχονται στο Αιγαίο, με την επαίσχυντη συναίνεση του Τσίπρα, όχι για τους πρόσφυγες, αλλά για τους Ρώσους, έτοιμες να επέμβουν όπου χρειαστεί. Τόσο η γειτονιά μας –άρα και η χώρα μας– όσο και ολόκληρος ο πλανήτης βρίσκονται μπροστά σε πολύ επικίνδυνες εξελίξεις, με απρόβλεπτες συνέπειες για όλους τους λαούς.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η συμφωνία Βρετανίας και Ε.Ε.

Στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στις 19 Φλεβάρη, εκτός από το προσφυγικό συζητήθηκε και οριστικοποιήθηκε και η νέα συμφωνία της Βρετανίας με την Ε.Ε. Η νέα αυτή συμφωνία ήταν το προϊόν μιας πολύμηνης διαπραγματεύσεως μεταξύ της βρετανικής κυβέρνησης και της Κομισιόν (στην πράξη του γαλλο-γερμανικού άξονα), με στόχο μια συμβιβαστική λύση ώστε και η Βρετανία να παραμείνει στην Ε.Ε. και ο Κάμερον να έχει επαρκή επιχειρήματα για να ταχθεί υπέρ της ΕΕ, στο δημοψήφισμα που εδώ και δύο χρόνια είχε υποσχεθεί ότι θα κάνει. Τελικά το δημοψήφισμα, για την παραμονή ή όχι της Βρετανίας στην Ε.Ε., θα διεξαχθεί στις 23 Ιούνη του 2016.

Τα επίδικα αυτής της συμφωνίας ήταν τα εξής:

α) Ο Κάμερον ζητούσε οι εργάτες άλλων χωρών της Ε.Ε. που δουλεύουν στην Βρετανία να μην δικαιούνται διάφορα επιδόματα (φοροαπαλλαγές, επιδόματα ενοικίου ή ανεργίας κ.ά.) που έχουν οι βρετανοί εργαζόμενοι. Αυτό παρά τους κανόνες της Ε.Ε. που (αν και δεν είναι κατηγορηματικοί πάνω σ' αυτό) τείνουν προς μια ερμηνεία υπέρ των εργαζομένων. Τελικά κέρδισε οι εργαζόμενοι άλλων χωρών της Ε.Ε. να μη δικαιούνται τέτοια επιδόματα προτού κλείσουν τέσσερα χρόνια εργασίας στην Βρετανία. Αυτή η εξαίρεση ισχύει για την επόμενη 7ετία. Αυτή η «κατάκτηση» του Κάμερον είναι και μια σχετική απώλεια για τους ευρωπαίους εργαζόμενους.

β) Ο Κάμερον ζητούσε επίσης την κατάργηση των επιδομάτων για τα παιδιά των ε-

ργαζομένων άλλων χωρών της Ε.Ε., που όμως δεν ζουν και τα ίδια στη Βρετανία. Κέρδισε και αυτό το σημείο, πάλι σε βάρος των εργαζομένων, μια που ορίζεται ότι το ύψος των διαφόρων επιδομάτων για τα παιδιά (επίδομα τέκνων, φοροαπαλλαγές, κ.ά.) θα είναι αντιστοίχο με τα ισχύοντα όχι στην Βρετανία αλλά στις χώρες όπου ζουν.

γ) Ο Κάμερον ζητούσε η Βρετανία να εξαιρεθεί από την συμπεφωνημένη πορεία προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση (τόσο οικονομική/νομισματική όσο και κρατική) και αυτό επίσης το κέρδισε, με την προϋπόθεση βέβαια να μην θέτει και η Βρετανία προσκόμματα σ' αυτή τη διαδικασία.

δ) Η προστασία του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κέντρου της Βρετανίας, δηλαδή του Σίτι του Λονδίνου, εξασφαλίστηκε και αυτή, μια που ο βρετανικός χρηματοπιστωτικός τομέας και ειδικά οι τράπεζές της θα εξαιρούνται από τους όποιους ευρωπαϊκούς κανόνες και την υλοποιούμενη τραπεζική ενοποίηση.

ε) Η προσπάθεια του Κάμερον να κερδίσει την εξαίρεση της Βρετανίας από ευρωπαϊκούς κανόνες που ήδη ισχύουν ή πρόκειται να αποφασιστούν, ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία από την αρχή. Έτσι το μόνο που κέρδισε είναι ότι οποιαδήποτε χώρα μπορεί να αμφισβητεί συγκεκριμένη ευρωπαϊκή οδηγία ή νόμο αλλά μόνο όταν συμφωνεί μαζί της το 55% των εθνικών κοινοβουλίων – πράγμα εξαιρετικά δύσκολο και χρονοβόρο, δηλαδή ανεφάρμοστο.

ζ) Η απαίτηση του Κάμερον να ενταχθούν αυτές οι ρυθμίσεις άμεσα στην Συνθήκη της Ε.Ε. δεν έγινε βέβαια δεκτή, γιατί όλες οι κυβερνήσεις τρέμουν την αναζωπύρωση

της συζήτησης για την Ε.Ε. σε μια εποχή που γενικεύεται η αποστασιοποίηση, αν όχι η οργή, εναντίον της Ε.Ε. μέσα στους ευρωπαίους εργαζόμενους. Έτσι το μόνο που του υποσχέθηκαν ήταν να ενταχθούν όταν και όποτε ανοίξει θέμα μεταβολής της Συνθήκης.

Συνοπτικά λοιπόν η βρετανική κυβέρνηση επιθυμούσε μια Ε.Ε. αλά καρτ και το μόνο που κέρδισε είναι η νομιμοποίηση των ήδη υπάρχοντων εξαιρέσεων της Βρετανίας. Ωστόσο το πολιτικό κόστος τόσο για την Βρετανία όσο και για την ηπειρωτική ευρωπαϊκή μπουρζουαζία κινδυνεύει να είναι τεράστιο και διπλό:

1. Η Ε.Ε. δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς την Βρετανία, με αποτέλεσμα η παγίωση των εξαιρέσεων που απολάμβανε μέχρι τώρα η Βρετανία, και κυρίως η απαλλαγή της από την περαιτέρω ολοκλήρωση της Ε.Ε., θέτει εκ των πραγμάτων σε αμφισβήτηση τόσο την ολοκλήρωση όσο και την ισχύ της ΕΕ απέναντι στους ανταγωνιστές, κυρίως τις BRICS. Ταυτόχρονα, αυτό θα έχει και επιπτώσεις και για την Βρετανία, μια που μια «αποστασιοποίηση» της από την ΕΕ, μακροπρόθεσμα αποδυναμώνει τη βιομηχανία της στον διεθνή ανταγωνισμό (παρόλο που το Σίτι ευνοείται) και μειώνει την εσωτερική της συνοχή (π.χ. ανεξαρτησία της Σκωτίας). Αυτή η πολιτική του Κάμερον έχει ένα νόημα (αν εξαιρέσει κανείς την προστασία του Σίτι) μόνο στον βαθμό που θα προχωρήσει αρκετά γρήγορα η Διαλαντική Ένωση – σε διαφορετική περίπτωση θα αποδειχθεί καταστροφική.

2. Η ίδια η διενέργεια του δημοψηφίσματος, και πολύ περισσότερο η πιθανή νίκη του ΟΧΙ, κινδυνεύει να ανοίξει την «όρεξη» και

στις υπόλοιπες χώρες, ειδικά όσο επεκτείνεται ο «ευρωσκεπτικισμός» και μεγαλώνει η οργή των ευρωπαίων εργαζομένων. Η νίκη του ΟΧΙ θα αποτελέσει έναν πραγματικό σεισμό μέσα στην Ε.Ε., αφού η Βρετανία δεν συγκρίνεται με όποια μικρή χώρα όπως η Ελλάδα.

Προς το παρόν υπέρ του ΝΑΙ, υπέρ δηλαδή της παραμονής της Βρετανίας στην Ε.Ε. τάσσονται όλα τα μεγάλα κόμματα. Το Συντηρητικό Κόμμα του Κάμερον έχει βέβαια μια ισχυρή αντιπολίτευση υπέρ του ΟΧΙ (πρωτοστατεί ο δήμαρχος του Λονδίνου), αλλά το Εργατικό Κόμμα και το Φιλελεύθερο Κόμμα τάσσονται υπέρ του ΝΑΙ. Ο Φάρατζ και το UKIP (το Κόμμα για την Ανεξαρτησία του Ηνωμένου Βασιλείου) τάσσεται υπέρ του ΟΧΙ. Με βάση την πρώτη δημοσκοπήση που έγινε μετά την συμφωνία, υπέρ του ΟΧΙ τάχθηκε το 38% των ερωτηθέντων, υπέρ του ΝΑΙ το 37% και το 25% δήλωσαν αναποφάσιστοι.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Γαλλία: Οικονομική ύφεση, κοινωνική αναταραχή

Εν μέσω δυσσιώνων επισημάνσεων των οικονομικών οργανισμών (ΔΝΤ, ΟΑΣΑ κ.λπ.), ο γαλλικός ιμπεριαλισμός κατρακυλά διαρκώς σε σχέση με την ανταγωνίστρια Γερμανία (έλλειμμα 1,5% στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών έναντι πλεονάσματος 8,6% της Γερμανίας, δημοσιονομικό έλλειμμα 3,4% έναντι οριακού δημοσιονομικού πλεονάσματος της Γερμανίας). Ταυτόχρονα ξαναεμφανίζεται πτώση της βιομηχανικής παραγωγής, ενώ οι τραπεζικές μετοχές πέφτουν ραγδαία (π.χ. της Societe Generale). Το γαλλικό κεφάλαιο, για να αντιμετωπίσει την υποβάθμισή του, χρειάζεται και υλοποιεί ένα διαρκές αντεργατικό μνημόνιο, ψάχνει για νέες αγορές χρησιμοποιώντας και την στρατιωτική του δύναμη, προσπαθεί να επιβάλει μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση με το πρόσχημα της «τρομοκρατίας», για να τσακίσει τις εργατικές και λαϊκές αντιστάσεις. Ταυτόχρονα ψάχνει το πολιτικό προσωπικό που θα επιβάλει αποτελεσματικά αυτές τις μνημονιακές/στρατοκρατικές πολιτικές.

Η νέα κατάσταση οξύνει την πολιτική κρίση. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ολάντ προσπαθεί να πείσει πως είναι ο καλύτερος εκφραστής των γάλλων ιμπεριαλιστών, ενώ ταυτόχρονα επιτίθεται στον Σαρκοζί (δίωξη για παράνομη χρηματοδότηση) και την Λεπέν (έφοδο για οικονομικούς ελέγχους στα γραφεία του Εθνικού Μετώπου). Μπροστά στην ακραία συντηρητική εξέλιξη του ΣΚ, διάφοροι σύμμαχοί του – «αριστεροί-οικολόγοι» ευκαιρίας (βλ. Κον Μπεντίτ), κ.ά. – ετοιμάζονται για συμπόρευση με τον Μελανσόν (Αριστερό Μέτωπο και ΚΚΤ), που αυτοανακηρύχθηκε ανεξάρτητος «αριστερός» υποψήφιος για τις

προεδρικές εκλογές του 2017. Όλοι αυτοί οσμίζονται πως οι ταξικές συγκρούσεις θα φέρουν και αριστερή λαϊκή στροφή και παίρνουν θέση για παραλαβή των ψήφων διαμαρτυρίας και διαχείρισή τους φυσικά με τρόπο που θα προασπίζει τα καπιταλιστικά συμφέροντα.

Διαρκή αντεργατικά μέτρα

Σαφές, διαρκές προσανατολισμός του ΣΚ είναι ο περιορισμός του εργατικού κόστους και του κοινωνικού κράτους. Κόβει δημόσιες δαπάνες (δεν προσλαμβάνει και γενικά μειώνει το προσωπικό του Δημοσίου), έχει παγώσει επ' αόριστον τους μισθούς στο δημόσιο, ετοιμάζει απολύσεις-μείωση του προσωπικού με ένταση της αξιολόγησης, ενώ ανακοίνωσε σχέδιο για γενικότερη μείωση δαπανών. Με μέτρα του «Συμφώνου Ευθύνης» που συμφώνησαν κυβέρνηση και εργοδότες: α) Περιορίζονται οι δικαιούχοι του ανώτατου ορίου ταμείου ανεργίας (36 μήνες), από άνεργους πάνω από 55 χρονών σε πάνω από 55 χρονών. β) Κόβονται δαπάνες για άνεργους και μεταφέρονται στην επιδότηση επιχειρήσεων για «κατάρτιση-επανεκπαίδευση». Οι καταρτιζόμενοι/εκπαιδευόμενοι άνεργοι θα αποτελέσουν νέο, φτηνό, «ελαστικό», χωρίς δικαιώματα εργατικό δυναμικό. γ) Απλοποιείται η καταγγελία σύμβασης εργασίας από τον εργοδότη (άρση ουσιαστικά κάθε περιορισμού), ενώ ορίζεται πλαφόν αποζημίωσης απόλυσης. ε) Επιδοτούνται από το κράτος οι ασφαλιστικές εισφορές για επιχειρήσεις ως 200 εργαζόμενους.

Αντιδημοκρατική αναδίπλωση

Η γαλλική εθνοσυνέλευση ψήφισε παράταξη του «καθεστώτος έκτακτης ανάγκης» ως

τις 26 Μάη και βλέπουμε. Δείχνει να ψάχνει τρόπο να παγώσει αυτό το καθεστώς, που δίνει απεριόριστες εξουσίες στην αστυνομία και τους δικωκτικούς μηχανισμούς, το δικαίωμα στην απαγόρευση διαδηλώσεων κ.λπ. Ταυτόχρονα προχωρούν συνταγματικές αλλαγές, π.χ. αφαίρεσης της ιθαγένειας απ' όποιον κατηγορηθεί για πράξη ή αδίκημα που αποτελεί σοβαρό πλήγμα για τη ζωή του έθνους (π.χ. διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο)! Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι και η τοποθέτηση του πρώην Υπ. Εξωτερικών, θιασώτη των πολεμικών επεμβάσεων Λ. Φαμπιούς ως προέδρου του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Μπιζνες στην Ανατολή

Με τον «μεταρρυθμιστή» νέο πρόεδρο του Ιράν Ροχανί, η Γαλλία αποφάσισε συνεργασία στην αυτοκινητοβιομηχανία, «άνοιγμα» του Ιράν στις γαλλικές βιομηχανίες και αγορά από το Ιράν 114 γαλλικών Airbus. Στην Ινδία, έκανε πολύ σημαντικές συμφωνίες: αγορά 36 μαχητικών αεροσκαφών Rafal και 360 ηλεκτροκίνητων μηχανών τρένων, κατασκευή από κοινού 6 νέων πυρηνικών αντιδραστήρων, κοινές διαστημικές αποστολές, συνεργασία για τον νέο ινδικό δορυφόρο.

Κινητοποιήσεις εργαζομένων-αγροτών

Περισσότερα τρακτέρ από κάθε άλλη χρονιά έβγαλαν φέτος οι γάλλοι αγρότες στα μπλόκα τους. Τα αιτήματά τους αφορούν τις ψηλές ασφαλιστικές εισφορές, τις χαμηλές τιμές των προϊόντων, τη διαρκή αύξηση του κόστους παραγωγής. Επίσης καταγγέλλουν πως η Κοινή Αγροτική Πολιτική της Ε.Ε. τους οδηγεί σε αφανισμό, συγκεντρώνοντας τη γη και συνολικά τον αγροτικό τομέα στα χέρια λίγων

μεγάλων εταιρειών/καπιταλιστών. Οι ηγεσίες όμως ήταν ανίκανες και παραδομένες στον μονόδρομο της Ε.Ε. Έτσι ούτε κάποια κλιμάκωση υπήρξε, ενώ είναι πιθανή η ενίσχυση του ψευτοεθνικού τσαμπουκά του Εθνικού Μετώπου μέσα στα αγροτικά στρώματα.

Οι εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα απέρησαν και έκαναν μαζικές διαδηλώσεις στο Παρίσι και άλλες πόλεις, ενάντια στο πάγωμα των μισθών, τις μεγάλες ελλείψεις προσωπικού, την «αξιολόγηση». Το βάθος των κινητοποιήσεων θα εξαρτηθεί απ' την πολιτική ικανότητα να ξεπεράσουν την τρομοκρατική, υστεροφοβική, εθνικοπατριωτική επιβολή της μνημονιακής πολιτικής από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ. Σε κινητοποίηση και τα ταξί, καθώς η κυβέρνηση απελευθερώνει τις άδειες τους κάνοντας το χώρο έρμαιο των μεγάλων πολυεθνικών.

Οι κινητοποιήσεις έχουν μεγάλες αδυναμίες, λόγω της αποτυχίας των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που δεν αντιλαμβάνονται την οικονομική κρίση και επομένως το μέγεθος της καπιταλιστικής επίθεσης και ταξικής σύγκρουσης – ή είναι συνειδητοί υπερασπιστές των αστικών συμφερόντων με «αριστερή» φρασεολογία. Ωστόσο είναι σημαντικές, γιατί σπάνε τον αντιδημοκρατικό γύψο και δεν επιτρέπουν την παράλυση του εργατικού κινήματος, βασικού στόχου της μπουρζουαζίας.

Οι επαναστατικές δυνάμεις της Γαλλίας έχουν το καθήκον να πρωτοστατήσουν στους αγώνες και να παλέψουν για την ενότητά τους στη βάση της λογικής: «καμία υποχώρηση από τα δικαιώματά μας – το κεφάλαιο να πληρώσει την κρίση – κάτω ο πόλεμος, ο ρατσισμός, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης».

Α.Φ.

Ιρλανδία – Εκλογές «Μνημονιακό» πολιτικό αδιέξοδο

Σε μια ακόμη χώρα της Ε.Ε. οι εργαζόμενοι και νέοι απέρριψαν τις μνημονιακές πολιτικές, όπως έδειξαν οι εθνικές εκλογές στην Ιρλανδία στις 26 Φλεβάρη. Ο κυβερνητικός συνασπισμός (Φίνε Γκάιλ και Εργατικού Κόμματος) κατέρρευσε αποσπώντας συνολικά 32% από 55% το 2011 και ο απερχόμενος πρωθυπουργός Έντα Κένι παραδέχτηκε την ήττα. Κανένα άλλο κόμμα δεν έλαβε ποσοστό ώστε να μπορεί να συγκροτήσει κυβέρνηση (τουλάχιστον 42%). Αν και τα τελικά αποτελέσματα ίσως αργήσουν κάποιες μέρες λόγω του περίπλοκου εκλογικού συστήματος, δεν αναμένονται σημαντικές διαφορές από τις αρχικές καταμετρήσεις.

Ο απερχόμενος κυβερνητικός συνασπισμός αποτελούνταν από το κεντροδεξιό Φίνε Γκάιλ, που ηγούνταν του συνασπισμού, και το Εργατικό Κόμμα. Το Φίνε Γκάιλ, αν και παραμένει πρώτο σε ποσοστά, είναι ο ηττημένος των εκλογών καθώς έπεσε 10 ποσοστιαίες μονάδες από 2011 (25,5% από 36%, 49 έδρες από 76 έδρες). Το Εργατικό Κόμμα κατακρημνίστηκε αποσπώντας μόνο 6,6% (από 19%) και μόνο 7 έδρες (από 37). Φίνε Γκάιλ και Εργατικό Κόμμα τιμωρήθηκαν για τις σκληρές πολιτικές λιτότητας στα 5 χρόνια διακυβέρνησής τους, παρά τις πομπώδεις διακηρύξεις για την αποτελεσματικότητα των μνημονιακών πολιτικών τους και την υποτιθέμενη έξοδο της Ιρλανδίας από την κρίση.

Τα τελευταία 5 χρόνια η Ιρλανδία αποτελεί τη χώρα-πρότυπο της Ε.Ε., μια που κατόρθωσε, υποτίθεται με την εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών, να βγει από την ύφεση γρήγορα και να επανακάμψει στις αγορές. Οι μνημονιακοί κάθε ευρωπαϊκής χώρας αναφέρονται σ' αυτή τη «θεαματική» διέξοδο από την κρίση, όπως ακριβώς λίγα χρόνια πριν οι ίδιοι ηλίθιοι κανίβαλοι αναφέρονταν στην αιώνια και θαυμαστή ανάπτυξη του «κέλτικου τίγρη». Τα μέτρα περιλάμβαναν μεγάλες περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, περικοπές στο σύστημα υγείας και πρόνοιας, ακόμη μεγαλύτερη μείωση της φορολόγησης των επιχειρήσεων (η Ιρλανδία είχε ήδη τους χαμηλότερους συντελεστές, παγκοσμίως, στην φορολόγηση των επιχειρήσεων) κ.ο.κ.

Οι μνημονιακές πολιτικές είχαν στόχο να διασώσουν τις τράπεζες (η φούσκα της ιρλανδικής οικονομίας έσκασε το 2008, όταν κατέρρευσε το τραπεζικό σύστημα). Εργαζόμενοι, φτωχοί και νέοι πληρώνουν ακόμα αυτή τη διάσωση, με καταβαράθρωση του βιοτικού επιπέδου τους. Είναι τόσο επιτυχημένο το μοντέλο των μνημονίων και τόσο πραγματική η έξοδος από την κρίση, ώστε μετά από 5 χρόνια μνημονίων το 1/5 του πληθυσμού ζει κάτω απ' το όριο φτώχειας, ενώ το 1/3 δυσκολεύεται ν' ανταπεξέλθει στις οικονομικές απαιτήσεις. Τεράστια κύματα, κυρίως νέων, μεταναστεύουν στο εξωτερικό, παρουσιάζοντας έτσι μια πλαστή μείωση της ανεργίας. Οι τράπεζες συνεχίζουν το κύμα κατασχέσεων σπιτιών (ξεφόρτωμα των «κόκκινων δανείων», ακόμα και για πρώτες κατοικίες). Οι υποθέσεις εξώσεων σχηματίζουν βουνά και σε ορισμένες πόλεις φτάνουν τις 50 ημερησίως. Παράλληλα, τα ενοίκια είναι πολύ υψηλά, με αποτέλεσμα ο αριθμός των αστέγων να ανεβαίνει κατακόρυφα. Τα δημόσια νοσοκομεία είναι υπό κατάρρευση και η ιδιωτικοποίηση του νερού οδήγησε στην εκτόξευση της τιμής του. Το

χρέος έχει ανέβει στο 125% του ΑΕΠ, το 4^ο μεγαλύτερο της Ευρωζώνης (κυρίως λόγω της διάσωσης των τραπεζών).

Στα εκλογικά τμήματα, η οργή και αγανάκτηση κυρίως των νέων ήταν εμφανής. Όχι μόνο εναντίον του Φίνε Γκάιλ αλλά και των άλλων κομμάτων. Το επίσης κεντροδεξιό Φιόνα Φέιλ κατάφερε να καταλάβει τη δεύτερη θέση και ν' ανεβάσει το ποσοστό του (από 17% σε 23%), αλλά δεν κατόρθωσε να καρπωθεί τη λαϊκή δυσανεμία και να βγει πρώτο. Ήταν στην κυβέρνηση όταν ξέσπασε η κρίση του 2008 και μέχρι τις εκλογές του 2011 και έτσι θεωρείται εξίσου υπεύθυνο για τις μνημονιακές πολιτικές.

Ενισχύθηκαν τα μικρότερα κόμματα και οι ανεξάρτητοι υποψήφιοι. Το αριστερό Σιν Φέιν του Τζέρι Άνταμς ανέβηκε από 9,9% σε 13,8%. Η ΑΑΑ-PBP («Συμμαχία Ενάντια στην Λιτότητα – Οι Άνθρωποι πριν από τα Κέρδη»), μια συμμαχία δύο τροτσικιστικών οργανώσεων, πήρε 3,85%.

Τα κόμματα έχουν διορία μέχρι τις 12 Μάρτη να σχηματίσουν κυβέρνηση, διαφορετικά θα προκηρυχθούν νέες εκλογές. Τα σενάρια που συζητούνται είναι: 1) Να σχηματιστεί κυβέρνηση Φίνε Γκάιλ και Εργατικών σε συμμαχία με μικρότερα κόμματα ή ανεξάρτητους βουλευτές, αλλά αυτό θεωρείται πολύ δύσκολο (επειδή χρειάζονται πολλοί για να επιτευχθεί το πολυπόθητο 42%). 2) Να σχηματιστεί κυβέρνηση των δύο κεντροδεξιών κομμάτων (Φίνε Γκάιλ, Φιόνα Φέιλ), επίσης πολύ δύσκολο, εξαιτίας των ιστορικών διαφορών τους. 3) Το πιθανότερο, κυβέρνηση μειοψηφίας του Φίνε Γκάιλ με την ανοχή του Φιόνα Φέιλ. Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρνηση που θα προκύψει θα είναι ασταθής και αδύναμη και δεν θα μπορεί να συνεχίσει για πολύ την εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών, οι οποίες υποτίθεται ότι έχουν τελειώσει.

Παράλληλα, η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών βαθιάει και οι αντιδράσεις διευρύνονται. Εδώ και ενάμιση χρόνο πραγματοποιούνται μαζικές διαδηλώσεις, που ξεκίνησαν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού και έχουν εξελιχθεί σε διαδηλώσεις ενάντια στη λιτότητα. Μόλις μια εβδομάδα πριν τις εκλογές πραγματοποιήθηκε μια διαδήλωση 20.000 στο Δουβλίνο, με κύριο διοργανωτή το κίνημα «Δικαίωμα στην Αλλαγή». Το κίνημα στην Ιρλανδία δείχνει να έχει πάρει μια δυναμική στροφή, εμφανίζοντας παράλληλα τις αδυναμίες των κινημάτων και άλλων χωρών. Ωστόσο, μετά τις εκλογές όλοι πλέον έχουν πάρει το μήνυμα ότι επίκεινται βαθιές κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις.

■ *Μαρία Δραγούτα*

στον κόσμο...

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Στην πρωτεύουσα Καρακάς στις 18 Φλεβάρη, εργαζόμενοι κατέλαβαν φορτηγά της μεγαλύτερης ιδιωτικής αλυσίδας τροφίμων Polar Foods, απαιτώντας από την εταιρία να σταματήσει να κρατάει στις αποθήκες της βασικά αγαθά, προκαλώντας έτσι ελλείψεις στα τρόφιμα και επισιτιστικό πρόβλημα. Ο εκατομμυριούχος ιδιοκτήτης της εταιρίας κατηγορείται, από την κυβέρνηση και τα λαϊκά στρώματα, για αποθησαύριση τροφίμων, υπεξαίρεση κρατικών επιδοτήσεων, συνωμοσία με τη Δεξιά για να εκδιωχθεί η εκλεγμένη κυβέρνηση Μαδούρο. Όπως καταγγέλλουν οι κάτοικοι, στην πόλη μπαίνουν πάνω από 100 φορτηγά τη μέρα, με μπίρα και αναψυκτικά αλλά καθόλου φαγητό. Οι διαδηλωτές περικύκλωσαν τα φορτηγά κρατώντας πανό: «Θέλουμε φαγητό, δεν θέλουμε μπίρα». Οι εργαζόμενοι κατηγορούν την εταιρία ότι «πλημμυρίζει» την εργατική τάξη με μπίρα, με σκοπό να τη «δηλητηριάσει» και ζητάνε οι κοινότητες να αναλάβουν απευθείας τη διανομή των τροφίμων.

Η οικονομία βρίσκεται σε ύφεση τα τελευταία δύο χρόνια, εξαιτίας κυρίως της πτώσης της τιμής του πετρελαίου, που μείωσε τα έσοδα απ' αυτή την κύρια πηγή κατά 97%. Μόνη λύση για να ξεφύγει η κυβέρνηση Μαδούρο και η εργατική τάξη από το οικονομικό τέλμα και την παλινόρθωση της φιλοαμερικανικής αντιπολίτευσης αποτελεί η οριστική ρήξη με το αστικό καθεστώς, με ριζικά αντικαπιταλιστικά μέτρα.

ΗΠΑ

Περισσότεροι από 20.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους του Μάντισον, πρωτεύουσα της πολιτείας Ουισκόνσιν (στο βορειοδυτικό άκρο της χώρας) ενάντια σε δύο αντιμεταναστευτικά νομοσχέδια. Συμμετείχαν φοιτητές και εργαζόμενοι και περίπου 1.500 κατάφεραν να εισέλθουν στο Πολιτειακό Κοινοβούλιο, φωνάζοντας συνθήματα όπως «είμαστε εργαζόμενοι, όχι εγκληματίες». Το πρώτο νομοσχέδιο θα επιτρέψει στην αστυνομία να κάνει ελέγχους και να στέλνει για απέλαση όσους δεν έχουν τα απαραίτητα έγγραφα διαμονής και εργασίας. Το δεύτερο στερεί τη δυνατότητα στις τοπικές αρχές να εκδίδουν τοπικά δελτία ταυτότητας σε όσους δεν έχουν πρόσβαση σε κρατικές ταυτότητες.

Η διαμαρτυρία ονομάστηκε «Μέρα χωρίς λατινοαμερικάνους και μετανάστες» και εξελίχθηκε σε άτυπη απεργία, καθώς οργανώσεις καλούσαν τους εργαζόμενους να μην εμφανιστούν στη δουλειά. Όπως δήλωσαν, υπήρξε επιτυχία, προκλήθηκαν πολλά προβλήματα στις βιομηχανίες της πολιτείας, ενώ πολλά μαγαζιά παρέμειναν κλειστά.

ΑΪΤΗ

Μετά από βδομάδες μαζικών διαδηλώσεων ενάντια στην εκλογική νοθεία και ζητώντας την πτώση του φιλοαμερικανού προέδρου Μαρτέλι, ο τελευταίος παραιτήθηκε στις 7/2, ενώ τις επόμενες μέρες ορκίστηκε προσωρινός πρόεδρος με την υποχρέωση να οργανώσει εκλογές αυστηρά ως τις 14 Μάρη. Στις 7/2 συμπληρώνονταν 30 χρόνια από την πτώση του διορισμένου από τις ΗΠΑ δικτάτορα Ντιβαλιέ, ο οποίος ανατράπηκε από μια παλλαϊκή εξέγερση.

Οι εκλογές που διεξήχθησαν στις 25/10 του 2015 χαρακτηρίστηκαν από εκτεταμένη νοθεία και μόλις 23% συμμετοχή. Χωρίς να προκύψει νικητής, προγραμματίστηκε β' γύρος εκλογών, όμως τόσο στις 27/12 όσο και στις 24/1 του 2016 αυτός δεν πραγματοποιήθηκε λόγω μαζικών διαδηλώσεων.

Το ποσοστό της ανεργίας ανέρχεται στο 70% και οι διαδηλωτές ξεπέρασαν τους 100.000, με κύρια αιτήματα την πτώση του Μαρτέλι και τον τερματισμό της στρατιωτικής κατοχής της Αϊτής από τον αμερικανικό στρατό και τον ΟΗΕ. Ο Γκάι Φιλίπ, ανώτατο στέλεχος της CIA στη χώρα, ζήτησε αντιδιαδηλώσεις, κατήγγειλε τους διαδηλωτές ως «αναρχικούς» και δήλωσε πως δεν θα διστάσει να διαιρέσει τη χώρα. Στις 5/2, στην πρωτεύουσα Πορτ-ο-πρενς, εμφανίστηκαν περίπου 100 ένστολοι μπράβοι από τον κατηγορούμενο από το 1995 στρατό της Αϊτής και παρέλασαν, χωρίς επιτυχία όμως, καθώς ένας πρώην λοχαγός τους ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου απ' τους διαδηλωτές.

80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από την εξέγερση των καπνεργατών της Θεσσαλονίκης τον Μάιο του 1936, που αποτέλεσε έναν από τους πιο σημαντικούς σταθμούς του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, η Ο.Κ.Δ.Ε. θα πραγματοποιήσει καμπάνια εκδηλώσεων, ενημέρωσης και δράσης σε διάφορες πόλεις, ενώ η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ θα αφιερώσει τρία άρθρα πάνω στο θέμα.

Το παρόν άρθρο, πρώτο στη σειρά, παρουσιάζει την ελληνική οικονομία της μεσοπολεμικής περιόδου, έως την κρίση του 1932.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Μέρος Α': Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ

Οι συνέπειες της Μικρασιατικής Καταστροφής στην οικονομία

Το αστικό μεγαλοϊδεατικό όραμα της «Μεγάλης Ελλάδας», σύμφωνα με το οποίο το ελληνικό κράτος θα ενσωμάτωνε με πολεμικές επιχειρήσεις τις περιοχές της Τουρκίας όπου κατοικούσαν πυκνοί ελληνικοί πληθυσμοί, τσακίστηκε με τη λεγόμενη «Μικρασιατική Καταστροφή» (Αύγουστος 1922), δηλαδή με την ήττα του ελληνικού στρατού στη Μικρά Ασία, που επισφραγίστηκε με τις σφαγές εκατοντάδων χιλιάδων και την έξοδο σχεδόν 1,5 εκ. ανθρώπων από τις εστίες τους, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων κατέφυγε στην Ελλάδα.

Ήδη πριν από τη Μικρασιατική Καταστροφή, η ελληνική οικονομία παρέπαιε, αποτέλεσμα μιας δεκαετίας σχεδόν πολεμικών αναμετρήσεων, από τους Βαλκανικούς Πολέμους (Οκτώβριος 1912) και βέβαια λόγω της ίδιας της Μικρασιατικής Εκστρατείας, το κόστος της οποίας αποδείχθηκε υπέρογκο για το μικρό ελληνικό κράτος. Από το 1918 και μετά, τα έξοδα του προϋπολογισμού ήταν σταθερά περισσότερα από τα έσοδα, ενώ η ίδια η συμμετοχή της Ελλάδας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε βασιστεί σε μεγάλο βαθμό στον λεγόμενο «θεωρητικό δανεισμό» από τους ιμπεριαλιστές της Αντάντ το 1917, στον οποίο είχε βασιστεί το τύπωμα πληθωριστικού χαρτονομίσματος. Η κατάσταση χειροτέρευσε μετά την ήττα του Βενιζέλου στις εκλογές του Νοεμβρίου του 1920, καθώς με αφορμή την επαναφορά του Κωνσταντίνου από τον αντιβενιζελικό συνασπισμό που είχε κερδίσει τις εκλογές, οι «σύμμαχοι» απέσυραν την υποστήριξή τους στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα την εκτίναξη του πληθωρισμού. Το ελληνικό κράτος είχε πρακτικά χρεοκοπήσει. Μετά από ατελέσφορες προσπάθειες εξεύρεσης νέων εξωτερικών δανείων με εγγύηση τα κρατικά έσοδα στην αγγλική κεφαλαιαγορά, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε, προκειμένου να μην δυσανεστήσει τους δανειστές με στάση πληρωμών, την περίφημη διχοτόμηση της δραχμής τον Απρίλιο του 1922 (αναγκάζοντας πρακτικά τον ελληνικό λαό να δανείσει υποχρεωτικά τα μισά του χρήματα στο κράτος) σε μια απελπισμένη προσπάθεια να παραταθεί ο πόλεμος.

Έτσι ο Μικρασιατικός Πόλεμος, αποτέ-

λεσμα της τυχοδιωκτικής πολιτικής του Βενιζέλου και της αστικής τάξης, αλλά και της οπορτουνιστικής-προδοτικής στάσης της αντιβενιζελικής-κωνσταντινικής παράταξης (η οποία είχε κερδίσει τις εκλογές του 1920 υποσχόμενη να σταματήσει τον πόλεμο) έφερε σε οικτρή κατάσταση την ελληνική οικονομία, η οποία από εδώ και στο εξής θα έπρεπε εξάλλου να μην υπολογίζει στα ελληνικά κεφάλαια που παραδοσιακά εισέρρεαν από την Τουρκία. Έκτοτε το ζήτημα της σταθερότητας της δραχμής και τα ελλείμματα του ισοζυγίου πληρωμών θα γίνουν μόνιμο πρόβλημα.

Προσφυγική «αποκατάσταση», αγροτική μεταρρύθμιση, υποδομές

Το ελληνικό κράτος, πέρα από τις τουρκικές απαιτήσεις για πολεμικές αποζημιώσεις (το θέμα θα διευθετούνταν το 1930 με την οριστική εκχώρηση στο τουρκικό Δημόσιον στην Τουρκία) δεν είχε να αντιμετωπίσει μόνο το ζήτημα της επανεκκίνησης της καπιταλιστικής οικονομίας και της επανένταξης όσων αποστρατεύονταν (ζήτημα που αντιμετώπισαν οι περισσότερες χώρες μεταπολεμικά) αλλά, κυρίως, έπρεπε να «αποκαταστήσει» τους πρόσφυγες, δηλαδή να εντάξει στην οικονομία και κοινωνία ένα επιπλέον 20% σε σχέση με τον ελληνικό πληθυσμό πριν το 1922 (μεταγενέστερη απογραφή του 1928 καταμέτρησε πάνω από 1,2 εκ. πρόσφυγες).

Αυτό προϋπέθετε όχι μόνο την εξασφάλιση οριστικής στέγασης και εργασίας τουλάχιστον σε μεγάλο αριθμό των προσφύγων, αλλά και τη δημιουργία υποδομών ικανών να υποστηρίξουν τη γιγάντωση των πόλεων, ειδικά της Περιοχής Πρωτεύουσας, που πλέον αριθμούσε περισσότερους από 1 εκ. κατοίκους. Το εγχείρημα στηρίχθηκε αναπόφευκτα σε νέο εξωτερικό δανεισμό («προσφυγικά δάνεια» 1924 και 1928) με την εγγύηση της Κοινωνίας των Εθνών (ΚτΕ), τη διαχείριση του οποίου ανέλαβε η Επιτροπή Αποκατάστασης Προσφύγων (ΕΑΠ, ίδρυση Σεπτέμβριος 1923). Η ΕΑΠ έδωσε έμφαση στην αγροτική αποκατάσταση των προσφύγων και στην εγκατάστασή τους κυρίως σε περιοχές της

Μακεδονίας και της Δ. Θράκης για οικονομικούς, πολιτικούς και δημογραφικούς λόγους. Έπειτα από απαίτηση της ΚτΕ για νομισματική σταθερότητα (ικανότητα αποπληρωμής των δανείων) ιδρύθηκε η Τράπεζα της Ελλάδος (1927), που ακολούθησε «σφιχτή» δημοσιονομική πολιτική στο πλαίσιο του νέου συστήματος σταθερών ισοτιμιών της δραχμής.

Στο μεταξύ, η αγροτική μεταρρύθμιση (κατάτμηση της γης σε πολύ μικρούς κλήρους) είχε ολοκληρωθεί και μεγάλο κομμάτι των προσφύγων είχαν γίνει αγρότες, εγκατεστημένοι είτε σε πρώην μουσουλμανικούς οικισμούς, είτε σε νέους συνοικισμούς, προσφυγικούς ή μεικτούς (μαζί με γηγενείς). Οι χαρακτηριζόμενοι ως «αστοί» πρόσφυγες (αυτοί που επιθυμούσαν να παραμείνουν στις πόλεις) απέκτησαν στην πλειοψηφία τους -πολύ δυσκολότερα απ' ό,τι οι αγρότες- μικρά διαμερίσματα στους άθλιους νεόδμητους προσφυγικούς συνοικισμούς γύρω από την Αθήνα, τον Πειραιά και τις άλλες μεγάλες πόλεις και εντάχθηκαν στην εργατική τάξη, ενώ άλλοι κατευθύνθηκαν αυθόρμητα στο μικρεμπόριο και την οικοτεχνία, πυκνώνοντας και τις τάξεις της «φτωχολογιάς». Οι πραγματικοί αστοί πρόσφυγες φρόντισαν μόνοι τους για την «αποκατάστασή» τους και ενσωματώθηκαν στην ελληνική αστική τάξη κυρίως με την ιδιότητα του βιομήχανου και του εμπόρου.

Την ίδια περίοδο πραγματοποιήθηκαν σημαντικές επενδύσεις στον τομέα των υποδομών, αποτέλεσμα σε μεγάλο βαθμό της σύναψης αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεων με μεγάλες εταιρίες ιμπεριαλιστικών χωρών, κυρίως της Αγγλίας και των ΗΠΑ. Χαρακτηριστικότερα παραδείγματα τέτοιων εταιριών ήταν η ULEN & Co (υδροδότηση) και η POWER & TRACTION (ηλεκτρικό ρεύμα, τραμ/λεωφορεία).

Αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, αύξηση των ανισοτήτων

Πέρα από την παραπάνω «στήριξη» από το εξωτερικό, η ελληνική οικονομία του Μεσοπολέμου κατόρθωσε να βρει σημαντικούς εγχώριους πόρους για την ανασυγκρότηση και ανάκαμψή της. Η έκταση της χώρας είχε σχεδόν διπλασιαστεί σε σχέση με το 1911, το ίδιο και ο πληθυσμός, ενώ οι «Νέες Χώρες» που είχαν κατακτηθεί το 1912-13 παρουσίαζαν σημαντικές δυνατότητες, τουλάχιστον για τον αγροτικό τομέα. Χάρη στην εργασία των εξαθλιωμένων πλέον αγροτών προσφύγων και στα μεγάλα εγχειρίσματα έργα (κυρίως στη Μακεδονία) κατέστη δυνατός ένας διπλασιασμός της αγροτικής παραγωγής μέσα σε μια δεκαετία, ενώ εξασφαλίστηκε για πρώτη φορά σιτάρκεια. Σε αυτές τις εξελίξεις βοήθησε και η ίδρυση της κρατικής Αγροτικής Τράπεζας (1929). Ο καπνός αντικατέστησε τη σταφίδα ως βασικό εξαγωγικό αγροτικό προϊόν και θα αποτελούσε έως το 1940 σχεδόν το 50% της αξίας των εξαγωγών, αν και στα τέλη του 1920 άρχισαν να παρου-

σιάζονται πτωτικές τάσεις στην τιμή πώλησης του καπνού στο εξωτερικό, γεγονός που οδήγησε τους καπνέμπορους στην εισαγωγή νέων «χαρμανιών» προς επεξεργασία, με στόχο τη μείωση του κόστους μέσω της αντικατάστασης των ειδικευμένων καπνεργατών από ανειδίκευτη εργασία, κυρίως γυναικεία. Πάντως η ραγδαία ανάπτυξη του εμπορίου καπνού μεσοπολεμικά κατέστησε τους καπνεργάτες, που ήταν εγκατεστημένοι όχι μόνο σε χωριά αλλά και σε μεγάλες πόλεις της Β. Ελλάδας (Ξάνθη, Καβάλα, Θεσσαλονίκη, Δράμα) πρωτοπορία της εργατικής τάξης του Μεσοπολέμου.

Η βιομηχανία επίσης είδε τις δυνατότητές της να διευρύνονται από την εγκατάσταση των προσφύγων, που ήταν ταυτόχρονα υποψήφιοι καταναλωτές, φθηνή και συχνά ειδικευμένη εργατική δύναμη, ενώ μια μειοψηφία τους διέθετε κεφάλαια για επενδύσεις. Χάρη στην υπερεκμετάλλευση των προσφύγων (και των παιδιών τους) και γενικά της εργατικής τάξης, δίχως ιδιαίτερες επενδύσεις σε νέο εξοπλισμό, μεταξύ 1921 και 1929 η βιομηχανική παραγωγή αυξανόταν κατά 6,7% κατά μέσο όρο ετήσια και ως τις αρχές του 1930 ο αριθμός των βιομηχανικών καταστημάτων είχε διπλασιαστεί. Η πρόοδος ωστόσο δεν ήταν σημαντική από ποιοτική άποψη, καθώς διατηρήθηκαν τα βασικά δομικά χαρακτηριστικά/προβλήματα της ελληνικής βιομηχανίας (απουσία τομέων παραγωγής μέσων παραγωγής - επικράτηση κλάδων τροφίμων/κλωστοϋφαντουργίας, πολύ μικρό μέγεθος της συντριπτικής πλειοψηφίας των επιχειρήσεων, απεύθυνση στην εσωτερική αγορά). Πάντως, έως την κρίση του 1929-32, τα βιομηχανικά κέρδη ήταν τεράστια, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα τη δραματική και εξόφθαλμη αύξηση των ανισοτήτων.

Η κρίση του 1929-32

Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929-32 έφερε στην επιφάνεια τα δομικά προβλήματα και αδυναμίες της ελληνικής οικονομίας της προηγούμενης δεκαετίας. Το εξωτερικό ισοζύγιο πληρωμών χειροτέρευε, ενώ ο δανεισμός από το εξωτερικό κατέστη αδύνατος, όπως και η διατήρηση της μετατρεψιμότητας της δραχμής σε χρυσό. Τον Απρίλιο του 1932 έπαυσε να ισχύει η μετατρεψιμότητα της δραχμής (ο πληθωρισμός ανέβηκε στο 100%), σταμάτησε η αποπληρωμή των εξωτερικών δανείων, ενώ τα συναλλαγματικά αποθέματα εξαντλήθηκαν. Το εξωτερικό εμπόριο τέθηκε υπό κρατικό έλεγχο («κλήρινγκ»). Τον Μάιο του 1932 κηρύχθηκε πτώχευση και αργότερα επιβλήθηκε χρεοστάσιο στις οφειλές μεταξύ ιδιωτών. Την τριετία 1929-32 η αγροτική παραγωγή παρουσίασε καθαρή μείωση κατά 4,1% κατά μέσο όρο ετήσια, η ανεργία αυξήθηκε και τα εργατικά εισοδήματα μειώθηκαν δραματικά. Η κρίση του 1932 και η αναμικτή ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας αποτέλεσε το οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα λάμβανε χώρα η εξέγερση των καπνεργατών το 1936.

70 χρόνια από την έναρξη του ελληνικού εμφυλίου

Η επίθεση των ανταρτών στο Λιτόχωρο, στις 20 Μάρτη του 1946, αν και ήταν απλώς μια μεμονωμένη και θεαματική ενέργεια (όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων) ως μέσο πίεσης απέναντι στις εκλογές που θα γίνονταν την επομένη, εντούτοις θεωρείται η έναρξη του δεύτερου αντάρτικου ή, όπως ονομάζεται, του «εμφυλίου πολέμου», σε αντίθεση με το 1941-45 που είναι, υποτίθεται, η περίοδος της «εθνικής αντίστασης». Στην πραγματικότητα πρόκειται για την «αρχή» της δεύτερης φάσης της ελληνικής επανάστασης του 1941-49, καθώς: α) Οι κοινωνικές δυνάμεις που συγκροτούνται παραμένουν οι ίδιες: από τη μια η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτών, εργατών και πληθειακών στρωμάτων, από την άλλη η ελληνική αστική τάξη, δοσίλογοι κ.λπ. μαζί με τους γερμανούς, ιταλούς και βούλγαρους φασίστες (πρώτη φάση) ή τους βρετανούς και αμερικάνους ιμπεριαλιστές (δεύτερη φάση). β) Το πολιτικό περιεχόμενο της σύγκρουσης παραμένει λίγο πολύ το ίδιο, όπως και οι πολιτικές δυνάμεις. Από τη μια το ΚΚΕ να κυριαρχεί κατά βάση μέσα στο κίνημα (πρώτη φάση) ή να είναι πλήρως κυρίαρχο (δεύτερη φάση). Από την άλλη, οι δοσιλογικές συμμορίες της αστικής τάξης, το πλήρως αναξιόπιστο πολιτικό προσωπικό της και το διαλυμένο κράτος της. γ) Η πολιτική του ΚΚΕ παραμένει και στις δύο φάσεις η άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης, δηλαδή η «λαοκρατία» κ.λπ. – αυτό το αντεπαναστατικό υβρίδιο μεταξύ αστικοδημοκρατικής και σοσιαλιστικής επανάστασης, που καθορίστηκε στην 6^η Ολομέλεια της ΚΕ του 1934.

Αν και πέρασαν 70 χρόνια, η περίοδος εξακολουθεί να καλύπτεται από ένα πέπλο αποσιωπήσεων, διαστρεβλώσεων, αμφισβητήσεων, μπόλικων μύθων (έπρεπε ή όχι να συμμετάσχει το ΚΚΕ στις εκλογές, ο εμφύλιος οφείλεται στην αδιαλλαξία των Βρετανών, ο Ζαχαριάδης άλλαξε την γραμμή του ΚΚΕ σε επαναστατική, η ήττα ήταν προδιαγεγραμμένη λόγω των δυσμενών αντικειμενικών, δηλαδή στρατιωτικών, συσχετισμών κ.ά.) και την απαραίτητη χρυσόσκονη του ηρωισμού των μαζών και των ανταρτών – που πράγματι έγραψαν μια από τις λαμπρότερες σελίδες του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, η οποία όμως μόνο ως συγκάλυψη της αντεπαναστατικής και προδοτικής πο-

λιτικής του ΚΚΕ δεν θα πρέπει να χρησιμεύει.

Στην πράξη, δεν υπήρχε καμία ανένδοτη/άκαμπτη στάση των βρετανών ιμπεριαλιστών (στη συνέχεια των αμερικάνων) απέναντι στο ΚΚΕ, ιδιαίτερα στην ηγεσία του. Οι ιμπεριαλιστές γνώριζαν ότι το πρόβλημα δεν ήταν αυτή καθαυτή η ηγεσία του ΚΚΕ, αλλά οι ένοπλες και εμπειροπόλεμες λαϊκές μάζες, που παρά τη σημαντική ήττα στα Δεκεμβριανά δεν είχαν ηττηθεί ολοκληρωτικά. Γι' αυτό και πήγαν τη σύγκρουση μέχρι τέλους. Πράγματι, μετά τα Δεκεμβριανά και τη Συμφωνία της Βάρκιζας (12 Φλεβάρη 1945 – το ΚΚΕ συμφωνεί σε αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, αμνήστευση της ηγεσίας του αλλά όχι των αγωνιστών, αναγνώριση του αστικού καθεστώτος) ακολουθεί η Λευκή Τρομοκρατία ενάντια στις πληθειακές μάζες και τους αντάρτες, περίοδος που φτάνει στην προκήρυξη εκλογών στις 31 Μάρτη 1946. Καθώς θα ήταν ξεκάθαρα εκλογές βίας και νοθείας, το ΚΚΕ αποφασίζει να μην συμμετάσχει –πράγμα σε μεγάλο βαθμό σωστό–, αλλά δεν αντιλήφθηκε ότι έτσι ήταν αντικειμενικά αναπόφευκτος ο εμφύλιος (και συνεπώς ότι έπρεπε να προχωρήσει αποφασιστικά), έμενε προσκολλημένο στη Συμφωνία της Βάρκιζας, δηλαδή σε «πίεση» πολιτικής και ειρηνικής διευθέτησης.

Να τι λέει ο αρχηγός του ΔΣΕ (Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας) Μάρκος Βαφειάδης: «Το κόμμα δεν ξεκίνησε με πίστη και απόφαση να επικρατήσει. Το ένοπλο λαϊκό κίνημα θέλησε να το χρησιμοποιήσει σαν ένα μέσο εκβιασμού για την αντιμετώπιση της κατάστασης που προέκυψε απ' τη Βάρκιζα και μετεκλογικά... Αντί να επιστρατεύσει όλες του τις δυνάμεις και να τραβήξει αποφασιστικά προς τον ένοπλο αγώνα, μετά τις εκλογές καθιέρωσε μια μεσοβέζικη πολιτική. Υπερεκτίμησε τις νόμιμες δυνατότητες που απέμεναν, δημιούργησε αυταπάτες μέσα στο κόμμα και τον λαό για ειρηνική λύση του ελληνικού προβλήματος. Καμιά από τις οργανώσεις του κόμματος δεν είχε ξεκαθαρισμένη θέση για το που τραβάμε.» (γράμμα στο Πολιτικό Γραφείο, 1948).

Αυτή η αλλοπρόσαλλη πολιτική θα φανεί και έξι μήνες μετά, όταν το ΚΚΕ θα συμμετάσχει στο δημοψήφισμα για το πολιτειακό (παραμονή ή όχι του βασιλιά). Μ' αυτή την έννοια, είναι μύθος ότι η έλευση του Ζαχαριάδη άλλαξε την πολιτική γραμμή της «πίεσης».

Το ΚΚΕ θα υιοθετήσει ανοιχτά το «αντάρτικο» μόνο το καλοκαίρι του 1947, παρόλο που από τον Οκτώβρη του 1946 θα έχει ιδρυθεί ο ΔΣΕ. Κι αυτό, όμως, γιατί δεν μπορούσε πλέον να κάνει διαφορετικά. Στα ενδιάμεσα δύομισι χρόνια (1945 με καλοκαίρι 1947), που το ΚΚΕ άφησε ανεκμετάλλευτα, οι κοινωνικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί συσχετισμοί είχαν δυσκολέψει αφάνταστα. Η Λευκή Τρομοκρατία είχε θεριέψει, ο «εθνικός στρατός» της αντίδρασης είχε πλήρως εκκαθαριστεί από τα φιλοαντάρτικα στοιχεία, εξοπλιζόταν πλέον με βαρύ και σύγχρονο οπλισμό και καθοδηγούνταν από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές (που εφάρμοζαν όλες τις αντιαντάρτικες τακτικές: «μετακινήσεις» πληθυσμών από τα χωριά, βόμβες ναπάλμ κ.λπ.), ο αστικός κρατικός μηχανισμός ανασυγκροτούνταν, τα χρήματα του σχεδίου Μάρσαλ αναζωογονούσαν την αστική τάξη και τους δοσίλογους κ.ο.κ.

Η εγκατάλειψη της τακτικής του αντάρτικου και η υιοθέτηση τακτικών ενός κανονικού/τακτικού στρατού (προσπάθεια κατάληψης πόλεων, συγκέντρωση του ΔΣΕ κυρίως στην κεντροδυτική Μακεδονία κ.ά.) από τον Ζαχαριάδη, ήταν απλά το αποκορύφωμα της αντεπαναστατικής και εγκληματικής πολιτικής του ΚΚΕ – στην κυριολεξία αυτοκτονική. Υποτίθεται έγινε για ακόμη μεγαλύτερη πίεση στην ελληνική αστική τάξη και για αναγνώριση της Προσωρινής Κυβέρνησης του Βουνού από την ΕΣΣΔ και τα αδελφά σταλινικά ΚΚ. Η αναγνώριση αυτή δεν έγινε ποτέ, γιατί ήδη ο Στάλιν (που εξακολουθούν να τον τιμούν διάφοροι μικρόμυαλοι) είχε παραχωρήσει την Ελλάδα κατά 90% στον Τσόρτσιλ. Έτσι, και παρά τον αφάνταστο ηρωισμό των μαζών, και το δεύτερο αντάρτικο θα οδηγηθεί στην ήττα με αποκλειστική ευθύνη της στρατηγικής του ΚΚΕ.

60 χρόνια από το 20^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ

Τον Φεβρουάριο του 1956 συγκλήθηκε το 20^ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης (ΚΚΣΕ), το πρώτο μετά τον θάνατο του Στάλιν (Μάρτιος 1953). Ενώ οι εργασίες είχαν επισήμως ολοκληρωθεί, περίπου 100 αντιπρόσωποι κλήθηκαν να συμμετάσχουν σε μια επιπλέον συνεδρίαση, κλεισμένων των θυρών. Ο κατάλογος των συμμετεχόντων είχε εγκριθεί προσωπικά από τον νέο ηγέτη του ΚΚΣΕ και της χώρας Νικίτα Χρουστσόφ. Οι αντιπρόσωποι άκουσαν έκπληκτοι τον Χρουστσόφ να αποδομεί τον μέχρι τότε ακλόνητο μύθο του «αλάθητου» του Στάλιν. Ο Χρουστσόφ ξεκίνησε αναφερόμενος στην προτροπή του Λένιν προς το μολοσεβίκο κόμμα, λίγο πριν το θάνατό του, να απομακρύνει τον Στάλιν από τη θέση του γενικού γραμματέα. Παρουσίασε στοιχεία που υπαινίσσονταν σαφέστατα εμπλοκή του Στάλιν στη δολοφονία του Κίροφ το 1934. Περιέγραψε τις μαζικές εκστρατείες τυφλής καταστολής και τα βασανιστήρια, ακόμα και σε βάρος ανώτατων πολιτικών στελεχών, απόλυτα πιστών στην ηγεσία. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ήταν τα στοιχεία σχετικά με το 17^ο Συνέδριο, που είχε μάλιστα χαρακτηριστεί ως «το συνέδριο των νικητών», καθώς είχε ήδη εκκαθαριστεί κάθε ίχνος αντιπολίτευσης. Παρόλα αυτά, πάνω από τους μισούς αντιπροσώπους και τα δύο τρίτα της Κεντρικής Επιτροπής που

είχε εκλεγεί σε αυτό το συνέδριο εξοντώθηκαν! Στη συνέχεια, ο Χρουστσόφ αναφέρθηκε στις τεράστιες ευθύνες του Στάλιν για τις καταστροφικές ήττες από τους ναζί το 1941-42, στην εκκαθάριση των καλύτερων στελεχών του Κόκκινου Στρατού, στην εκτόπιση ολόκληρων λαών από τη γη τους (Καλμούχοι, Τσετσένοι, Ινγκουσέτιοι, Τάταροι της Κριμαίας κ.ά.). Ωστόσο, απέφυγε επιμελώς να αναφερθεί στα βαθύτερα αίτια των σταλινικών εγκλημάτων και εστίασε στην «προσωπολατρία» που αναπτύχθηκε γύρω από τον Στάλιν.

Παρότι βέβαια η ομιλία του Χρουστσόφ προκάλεσε τεράστια αίσθηση εντός και εκτός ΕΣΣΔ, κάθε άλλο παρά ήταν «κεραυνός εν αιθρία» για όσους γνώριζαν την πραγματική κατάσταση. Ο Στάλιν και ο μηχανισμός του ήταν η πολιτική έκφραση των συμφερόντων του στρώματος γραφειοκρατικών στελεχών που είχε αναπτυχθεί στο μολοσεβίκο κόμμα και το σοβιετικό κράτος και είχε αφαιρέσει την πολιτική εξουσία από τα σοβιέτ και τις εργαζόμενες μάζες, εκμεταλλευόμενο τις τεράστιες δυσκολίες που αντιμετώπισε η πρώτη στην ιστορία νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση. Όσο όμως ήταν ακόμα νωπές οι μνήμες του Οκτώβρη, μια πολιτική επανάσταση των εργαζομένων που θα ανέτρεπε τη γραφειοκρατική εξουσία ήταν συνεχώς στην ημερήσια διάταξη, γεγονός που εξήγηε την τερατώδη έκταση των σταλινικών εγκλημάτων. Οι άτυχοι –ακραϊφώς σταλινικοί– αντιπρόσωποι του 17^{ου} Συνεδρίου είχαν διαπράξει το «έγκλημα»

να ανήκουν στην πλειονότητά τους στη γενιά της επανάστασης και του εμφυλίου πολέμου, κάτι που η γραφειοκρατική αντεπανάσταση δεν μπορούσε να ανεχθεί. Ωστόσο, στα μέσα της δεκαετίας του '50 ήταν πια φανερό ότι αυτή η κατάσταση είχε φτάσει στα όριά της. Η συνεχής αποψίλωση όλων των κρίσιμων τομέων λόγω των εκκαθαρίσεων είχε δημιουργήσει τεράστια αδιέξοδα στη λειτουργία του κράτους και της οικονομίας. Η αίγλη που είχε αποκτήσει ο σταλινισμός μετά τη νίκη επί της χιτλερικής Γερμανίας ξεθώριαζε, ενώ η νίκη της γιουγκοσλαβικής και της κινέζικης επανάστασης και η δημιουργία των «Λαϊκών Δημοκρατιών» στην ανατολική Ευρώπη είχε σπάσει την περικύκλωση της ΕΣΣΔ, αφαιρώντας από τους σταλινικούς το άλλοθι της απομονωμένης «πατρίδας των εργατών». Ο θάνατος του Στάλιν το 1953 «άνοιξε τους ασκούς του Αϊόλου». Πρώτα τα ίδια τα ανώτατα κομματικά στελέχη έσπευσαν να προωθήσουν την απελευθέρωση στενών συγγενών, φίλων, συνεργατών, που είχαν πέσει θύματα των εκκαθαρίσεων. Πολύ σύντομα το παλλαϊκό αίτημα για «αποκατάσταση» των αθώων θυμάτων της σταλινικής βαρβαρότητας ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί. Τα στοιχεία που παρουσίασε ο Χρουστσόφ στο συνέδριο ήταν αποτέλεσμα της έρευνας των πολυάριθμων επιτροπών που συγκροτήθηκαν, κάτω από την πίεση των μαζών, για την επανεξέταση άδικων διώξεων και την εξακρίβωση της έκτασης των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί.

Παρόλα αυτά, η δήθεν «αποσταλινοποίηση» που επιχείρησε ο Χρουστσόφ ήταν καθαρά ένας μύθος, με μόνη εξαίρεση το πεδίο του κομματικού και κρατικού μηχανισμού και την ηγεσία των ΚΚ άλλων χωρών, όπου η νέα ηγεσία προώθησε με κάθε μέσο τους δικούς της ανθρώπους. Σχεδόν κανένας από τους υπεύθυνους των σταλινικών εγκλημάτων δεν τιμωρήθηκε. Επιπλέον, η διαδικασία των «αποκαταστάσεων» δεν αφορούσε ούτε κατά διάνοια τους μολοσεβίκοις που είχαν πρωταγωνιστήσει στην επανάσταση και είχαν εξοντωθεί κατά την περίοδο των διαβόητων «δικών της Μόσχας», για να μη μιλήσουμε για τον Τρότσκι και τα χιλιάδες δολοφονημένα στελέχη της Αριστερής Αντιπολίτευσης. Ο Χρουστσόφ διακήρυξε σε όλους τους τόνους ότι «ο όρος σταλινισμός είναι επινόηση των εχθρών του σοσιαλισμού» και ότι «δεν θα επιτρέψει να παραδοθεί το όνομα του Στάλιν στους εχθρούς του κομμουνισμού». Η εγκληματική και προδοτική πορεία της σταλινικής γραφειοκρατίας συνεχίστηκε, με τη γνωστή καταστροφική κατάληξη του 1989-91.

■ Πάννης Χαλάς

Η επέτειος του Κιλελέρ

Με τις συνθήκες του Βερολίνου (1878) και της Κωνσταντινούπολης (1881) η Θεσσαλία προσαρτήθηκε στην Ελλάδα. Τότε οι Τούρκοι τσιφλικάδες ξεπούλησαν βιαστικά και σε ευτελείς τιμές τα κτήματά τους σε εύπορους Έλληνες της διασποράς, που απέκτησαν έτσι την ιδιότητα του γαιοκτήμονα. Με την οθωμανική νομοθεσία ο κολίγος διατηρούσε το δικαίωμα να μην μπορεί ο τσιφλικάς να τον διώξει, ενώ υπό το πρίσμα της ελληνικής νομοθεσίας ο κολίγος θεωρείται πλέον εργάτης γης με μισθωτήριο συμβόλαιο και όταν αυτό έληγε ο τσιφλικάς μπορούσε να τον διώξει. Επιπλέον, οι κολίγοι κατοικούσαν σε τρώγλες, δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη με αποτέλεσμα να πεθαίνουν από ασθένειες και δεν μορφώνονταν. Ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν στον «αφέντη» τους το ένα τρίτο ή το μισό της παραγωγής τους και να αποστέλλουν ένα θηλυκό μέλος της οικογένειάς τους ως υπηρέτρια. Επίσης, οι γαιοκτήμονες εξουσίαζαν το σώμα των γυναικών και των θυγατέρων των κολίγων, οι οποίες έπεφταν συχνά θύματα βιασμού. Η κατάσταση είχε γίνει τόσο τραγική, που οι παλιότεροι άρχισαν να νοσταλγούν την περίοδο της τουρκοκρατίας.

Ο Μαρίνος Αντύπας, πρωτοσοσιαλιστής ιδεολόγος και υπέρμαχος της κοινωνικής απελευθέρωσης, το 1906 εγκαταλείπει την πατρίδα του, το Αργοστόλι, και εγκαθίσταται στη Θεσσαλία, όπου αφιερώνεται αποκλειστικά στην απελευθέρωση των κολίγων. Με την επαναστατική ιδιοσυγκρασία και την ορμητικότητα του γυρίζει στα χωριά του θεσσαλικού κάμπου και προπαγανδίζει την απαλλοτριώ-

ση των τσιφλικιών. Τα λόγια του ξεσηκώνουν τους κολίγους και ταυτόχρονα προκαλεί την αγανάκτηση των τσιφλικάδων, που αρχίζουν να σκέφτονται την εξόντωσή του. Πράγματι, στις 8 του Μάρτη του 1907, έχοντας μπει στο στόχαστρο των τσιφλικάδων και των αντιδραστικών κύκλων της Θεσσαλίας, δολοφονήθηκε στον Πυργετό Λάρισας.

Η δολοφονία του προκάλεσε μεγάλο κοινωνικό αναβρασμό. Η οργή και η αγανάκτηση των κολίγων ήταν απεριόριστη. Σε αρκετές περιοχές πήραν τα όπλα και εξεγέρθηκαν εναντίον των τσιφλικάδων. Άρχισαν πλέον να σηκώνουν κεφάλι και να μη δέχονται την κατάσταση τους μοιρολατρικά. Παράλληλα, αξίζει μια αναφορά στην συγκεκριμένη περίοδο και το πως αυτή επηρεάζει την θεσσαλική εξέγερση. Το 1909 πραγματοποιείται το κίνημα στο Γουδί, το 1910 δημιουργείται το Εργατικό Κέντρο Αθηνών, αυξάνονται οι απεργίες και γενικά οι εργατικές κινητοποιήσεις, δηλαδή αρχίζει να εμφανίζεται το εργατικό κίνημα. Έτσι έγινε κοινή πεποίθηση των αγροτών ότι για να έχει αποτέλεσμα η πάλη τους έπρεπε να φτιάξουν οργάνωση. Στις 22/5 του 1909 στην Καρδίτσα ιδρύθηκε ο «Γεωργικός Πεδινός Σύνδεσμος», με βασικό αίτημα του αγώνα την απαλλοτρίωση των γαιών και την αναδιανομή της γης. Στις 7/2 του 1910 έγιναν πανθεσσαλικά συλλαλητήρια στα Τρίκαλα, στη Λάρισα και στο Βόλο. Δέκα μέρες αργότερα σχηματίστηκε μια Πανθεσσαλική Επιτροπή, με σκοπό να οργανώσει σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις μαζικά αγροτικά συλλαλητήρια. Το συλλαλητήριο της Λάρισας χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής. Το αστικό κράτος πέρα από την καταστολή στη Λάρισα έκδωσε ένταλμα σύλληψης για τους πρωτεργάτες των κινητο-

ποιήσεων σε όλες τις πόλεις προκειμένου να διατηρηθεί η «δημόσια τάξη» και να παταχθεί η «αναρχία». Στις 27/2 καλέστηκαν παναγροτικά συλλαλητήρια σε Λάρισα, Τρίκαλα και Καρδίτσα. Στην τελευταία πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη και η πιο μαχητική πορεία με πάνω από 10 χιλιάδες κολίγους. Μαχητικές συγκεντρώσεις έγιναν επίσης στα Φάρσαλα και στους Σοφάδες.

Η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο εκρηκτική. Τα νέα έφτασαν και στην υπόλοιπη Ελλάδα όπου μιλούσαν για θεσσαλική εξέγερση. Η κυβέρνηση τρομοκρατήθηκε, έγιναν συλλήψεις, στάλθηκαν τρεις μεραρχίες στρατού στη Θεσσαλία και δόθηκαν διαταγές να τηρηθεί η «τάξη πάση θυσία». Στις 6/3 του 1910 καλέστηκε παναγροτική συγκέντρωση στη Λάρισα. Κολίγοι από όλη τη Θεσσαλία κατέφθασαν ανεμίζοντας μαύρες και κόκκινες σημαίες. Στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κιλελέρ, αγρότες θέλησαν να επιβιβαστούν στο τρένο, για να μεταβούν στη Λάρισα. Όμως ο διευθυντής των θεσσαλικών σιδηροδρόμων δεν τους το επέτρεψε. Οι χωρικοί οργισμένοι λιθοβολούν το τρένο, το οποίο και απομακρύνθηκε, αλλά σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επαναλήφθηκαν οι ίδιες σκηνές. Ο επικεφαλής διέταξε τους στρατιώτες να πυροβολήσουν στον αέρα για εκφοβισμό. Οι κολίγοι «απάντησαν» με πέτρες. Τότε οι στρατιώτες πυροβόλησαν «στο ψαχνό», με αποτέλεσμα να σκοτωθούν δυο. Ανάλογα επεισόδια έγιναν και στο σταθμό του χωριού Τσουλάρ με δυο νεκρούς και αρκετούς τραυ-

ματίες. Στρατιώτες και χωροφυλακή εξαπολύουν αλληπάλληλες επιθέσεις στους αγρότες και εκτυλίσσονται μάχες σώμα με σώμα. Οι φαντάροι ρίχνουν στον αέρα, για αυτό δεν έχουμε πολλά θύματα. Μπροστά στην αντίσταση των αγροτών, οι αρχές αναγκάζονται να διατάξουν το στρατό να πάψει να πυροβολεί και να επιτρέψουν το συλλαλητήριο. Τότε οι αγρότες ζητούν να ψηφιστεί το νομοσχέδιο για την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών, όμως η Βουλή αρνείται να δεχτεί τα αιτήματα των κολίγων και προχωρεί με μαζικές συλλήψεις εκατοντάδων αγροτών. Αυτή η αγροτική εξέγερση δεν εξαπλώθηκε σε όλη την Ελλάδα, ακριβώς γιατί ο θεσμός του κολίγου υπήρχε μόνο στη Θεσσαλία, ενώ στις υπόλοιπες περιοχές επικράτησε το καθεστώς της μικροϊδιοκτησίας. Στις εκλογές της 28^{ης} Νοεμβρίου 1910 οι αγρότες στήριξαν το κόμμα των «Φιλελευθέρων» του Ελ. Βενιζέλου, που με νόμους που ψήφισε το 1911 έδινε μια προσωρινή λύση στο αγροτικό πρόβλημα της Θεσσαλίας με τη διανομή ορισμένων τσιφλικιών σε ακτήμονες. Τελικά το αγροτικό ζήτημα ρυθμίστηκε συνολικά μετά το 1923, όπου αναδιανεμήθηκε το 68% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων της Θεσσαλίας κι έτσι δικαιώθηκαν οι θυσίες των κολίγων του θεσσαλικού κάμπου.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Με αφορμή την Ημέρα της Γυναίκας στις 8 Μάρτη

Ακολουθεί ένα μικρό αποσπάσματα από το βιβλίο του Εδουάρδο Γκαλεάνο «Γυναίκες», μια ανθολογία-φόρος τιμής στη Γυναίκα, που τόσο κεντρική θέση είχε στη σκέψη, στο έργο και στη ζωή του γενικότερα.

«Πέντε γυναίκες

1978, Λα Πας

«Ποιος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός; Η στρατιωτική δικτατορία; Η αστική τάξη της Βολιβίας; Ο ιμπεριαλισμός; Όχι, σύντροφοι. Θα σας πω εγώ: ο μεγαλύτερος εχθρός μας είναι ο φόβος. Τον έχουμε μέσα μας.»

Αυτά είπε η Δομιτίλα στο ορυχείο κασίτερου του Κατάβι, και ήρθε στην πρωτεύουσα με άλλες τέσσερις γυναίκες και καμιά εικοσαριά παιδιά.

Τα Χριστούγεννα άρχισαν την απεργία πείνας. Κανείς δεν πίστεψε σε αυτές. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που το θεώρησαν ένα καλό αστέιο:

«Όστε λουπόν, πέντε γυναίκες θα ρίξουν την δικτατορία.»

Ο ιερέας Λουίς Εσπινάλ είναι ο πρώτος που ενώνεται μαζί του. Δεν αργούν να γίνουν χίλιοι πεντακόσιοι οι απεργοί πείνας σε όλη τη Βολιβία. Οι πέντε γυναίκες, συνηθισμένες στην πείνα από τότε που γεννήθηκαν, αποκαλούν το νερό κοτόπουλο ή γαλοπούλα και το αλάτι μπριζόλα, ενώ θρέφονται με το γέλιο. Στο μεταξύ πολλαπλασιάζονται οι απεργοί πείνας, τρεις χιλιάδες, δέκα χιλιάδες, μέχρι που δεν μετριούνται πια οι Βολιβιανοί που παύουν να τρώνε και να εργάζονται, και είκοσι τρεις μέρες μετά την αρχή της απεργίας πείνας, ο λαός πλημμυρίζει τους δρόμους, και είναι αδύνατον να τον κάνουν να σταματήσει.

Οι πέντε γυναίκες έριξαν τη στρατιωτική δικτατορία.»

Ουμπέρτο Έκο (1932–2016)

Ο πανεπιστημιακός και μυθιστοριογράφος Ουμπέρτο Έκο πέθανε στις 19 Φεβρουαρίου 2016. Είχε γίνει διεθνώς και ευρέως γνωστός για το ιστορικό μυθιστόρημα *Το Όνομα του Ρόδου* (μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο) και τα μυθιστορήματα που έγραψε κατόπιν, όπως *Το Εκκρεμές του Φουκώ*, *Το Κοιμητήριο της Πράγας* κ.ά. Ήταν επιστήμονας μεγάλου βεληνεκούς και ευρύτατα αναγνωρισμένος από τον ακαδημαϊκό κόσμο. Στάθηκε δε σφοδρός πολέμιος των κυβερνήσεων Μπερλουσκόνι και μια αριστερή φωνή στην πολιτική ζωή της Ιταλίας.

Γεννήθηκε τον Ιανουάριο του 1932 στην Αλεσάντρια, πόλη της Βόρειας Ιταλίας. Δέχτηκε καθολική εκπαίδευση και το 1954 αποφοίτησε από το πανεπιστήμιο του Τορίνο, έχοντας κάνει σπουδές μεσαιωνικής φιλοσοφίας και λογοτεχνίας. Δούλεψε αρχικά ως δημοσιογράφος και κατόπιν ακολούθησε ακαδημαϊκή καριέρα.

Μέχρι το 1954 ήταν ενεργό μέλος της Καθολικής Νεολαίας, αλλά αποσύρθηκε το 1954 υποστηρίζοντας έκτοτε «είναι η θρησκεία που παράγει τον Θεό και όχι το αντίστροφο». Οι δε σχέσεις του με την Καθολική Εκκλησία έκτοτε ήταν εκτραχυμένες, καθώς το δε Βατικανό επιτέθηκε στο *Όνομα του Ρόδου*, χαρακτηρίζοντας το «αφηγηματική συμφορά που διαστρεβλώνει, βεβηλώνει, προσβάλλει το νόημα

της πίστης», ενώ ο ίδιος σχολιάζοντας τη συνεχή εμπλοκή της Καθολικής Εκκλησίας στην πολιτική ζωή της χώρας του χαρακτήριζε την Ιταλία «ένα προτεκτοράτο του Βατικανού, ένα έθνος με περιορισμένη κυριαρχία».

Θεωρούσε ότι οι διανοούμενοι πρέπει να παρεμβαίνουν στην πολιτική ζωή, ότι «δεν πρέπει να βρίσκονται σε έναν γυάλινο πύργο». Ακολούθησε την στάση αυτή, επικρίνοντας, δικαίως, σφοδρά τον πρώην ιταλό πρωθυπουργό Μπερλουσκόνι και τις κυβερνήσεις του, χαρακτηρίζοντας τον «δικτάτορα» και παρομοιάζοντάς τον με τον Χίτλερ, λόγω του εκτεταμένου ελέγχου που ασκούσε ο Μπερλουσκόνι στα ΜΜΕ. Όσον αφορά τις θέσεις του ως προς τη μαρξιστική ιδεολογία, υποστήριξε ότι «πρέπει να διαχωρίσουμε τον Μαρξισμό, τον Λενινισμό, τον Σταλινισμό, τον Ευρώκομμουνισμό: Διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνει σύγχυση ανάμεσα σε πολύ διαφορετικές πραγματικότητες. Νομίζω ότι υπάρχουν αρκετές όψεις της Μαρξιστικής ανάλυσης που είναι ακριβείς, κάποιες από τις οποίες μπορούν να μας εξηγήσουν τι πράγματι έγινε με την Lehman Brothers».

Στο επιστημονικό του δραστηριότητα, είχε πρωτοπόρα συνεισφορά στον κλάδο της σημειολογίας, στην μελέτη των μέσων μαζικής κουλτούρας, στη λογοτεχνική κριτική και στην ανθρωπολογία.

Τουρκία:

“Σουλτάνος” του πολέμου ο Ερντογάν

■ Κώστας Δικαίος

Οταν το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) του Ερντογάν ήρθε στην εξουσία το 2002, αντιπροσώπευε τις λαϊκές προσδοκίες για καλύτερο βιοτικό επίπεδο, εξάλειψη της σήψης των κεμαλικών κοσμικών κομμάτων με επαναφορά της ισλαμικής ηθικής, απελευθέρωση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής από τον εναγκαλισμό του δικτατορικού κράτους, του οικονομικοπολιτικού συμπλέγματος του Στρατού.

Πράγματι, στηριζόμενος και στις δυνατότητες της τουρκικής οικονομίας, κατάφερε να νικήσει το «βαθύ κράτος», δημιουργώντας νέες δομές (βιομηχανία, κατασκευές, εμπόριο), υποσκελίζοντας την παλιά άρχουσα τάξη της Ισταμπούλ και των παραλίων, προλεταριοποιώντας εκατομμύρια φτωχούς αγρότες που συνέρρευσαν στα αστικά κέντρα. Αυτή η λαϊκή βάση του AKP (που ποτέ δεν έπαψε να είναι συντηρητική, ισλαμοκεντρική, υποταγμένη, φοβική και εθνικιστική) του έδωσε τη διαχείριση της εξουσίας. Ο Ερντογάν και η κλίκα του, εφαρμόζοντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές, αναμείχτηκε σε σκάνδαλα (όπως όλες οι νεοφιλελεύθερες ελίτ), ήρθε σε ρήξη με κομμάτια των ισλαμιστών, που τον στήριξαν αρχικά αλλά δεν τα βρήκαν μαζί του στη μοιρασιά της εξουσίας (δικτυο Γκιουλέν), αλλά και με σημαντικά κομμάτια της νεολαίας και των εργαζομένων, που ζητούσαν ελευθερίες και εισέπρατταν περιορισμούς στο όνομα της ισλαμικής ηθικής.

Ο Ερντογάν προσπαθεί πλέον να γαντζωθεί στην εξουσία καταστρατηγώντας κάθε έννοια δημοκρατίας. Με πρόσχημα την εκκαθάριση του κράτους από την κλίκα του Γκιουλέν (που στηρίζεται από τις ΗΠΑ), επέβαλε απόλυτο έλεγχο σε στρατό και αστυνομία, συμμαχησε και επανέφερε στα πράγματα τις παλιές δυνάμεις των κεμαλικών και εξαπέλυσε απίστευτο κυνηγητό ενάντια στην ελευθερία του τύπου, κλείνοντας εφημερίδες, συλλαμβάνοντας δημοσιογράφους και ρίχνοντας μαύρο σε κανάλια που δεν τον στήριζαν!!! Προκειμένου να γλιτώσει από τις δικαστικές διώξεις για σκάνδαλα, επέμβηκε ανοιχτά στη Δικαιοσύνη, ψήφισε νόμους που του δίνουν το

δικαίωμα ελέγχου των δικαστηρίων και διόρισε δικούς του δικαστές!!! Τέλος, για να σταματήσει τη ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας, που με αφορμή τα σκάνδαλα, την κρίση που πλήττει και την Τουρκία τα τελευταία χρόνια και την καταπάτηση των δημοκρατικών και πολιτικών ελευθεριών δημιούργησε κινήματα (όπως την εξέγερση του πάρκου Γκεζί), χρησιμοποίησε διώξεις και εξοντωτικές ποινές.

Ο Ερντογάν επιδιώκει να μετατρέψει την τουρκική δημοκρατία σε προεδρική, γι' αυτό και μεταπήδησε στη θέση του προέδρου. Χρειάζεται όμως ν' αλλάξει το Σύνταγμα από τη Βουλή και μάλιστα με αυξημένη πλειοψηφία. Στις εκλογές του Ιουνίου, όχι μόνο απέτυχε να την εξασφαλίσει, αλλά έχασε και την αυτοδυναμία, κυρίως εξαιτίας του κουρδικού κόμματος HDP, που στηριζόμενο στην ηρωική αντίσταση των Κούρδων της Συρίας ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ) και στη δυναμική που αναπτύχθηκε για το κουρδικό κίνημα, κατάφερε να μπει στη Βουλή.

Στα εξωτερικά θέματα ο Ερντογάν υπέστη ακόμα περισσότερες ήττες. Στόχος του ήταν η συνεργασία με όλες τις γύρω χώρες, με βάση τα δόγματα του πανισλαμισμού ή παντουρκισμού και τις οικονομικές δυνατότητες της Τουρκίας. Οι ιμπεριαλιστές και οι άρχουσες τάξεις της περιοχής, προκειμένου να ελέγξουν τα κινήματα της Αραβικής Άνοιξης, προώθησαν αρχικά τα συντηρητικά ισλαμικά μορφώματα. Το καθεστώς Ερντογάν είχε προνομιακό ρόλο σ' αυτή τη διαδικασία ως κατεξοχήν κυβερνητικό μόρφωμα του πολιτικού Ισλάμ. Έτσι, η στήριξη των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο, η πτώση του Άσαντ και η ισχυροποίηση τουρκικών μειονοτήτων και ισλαμιστών σουνιτών στη Συρία, θα έδινε τη δυνατότητα κυριαρχίας ενός τούρκικου υποϊμπεριαλισμού σε μια νέα Μέση Ανατολή, από την οποία θα είχε απομακρυνθεί η Ρωσία (λόγω της ανατροπής του Άσαντ), θα είχε αποδυναμωθεί η Χεζμπολάχ του Λιβάνου (άρα και η επιρροή του Ιράν) και θα είχε υποβαθμιστεί ο ρόλος του Ισραήλ (εξού η σύγκρουση Τουρκίας-Ισραήλ με πρόσχημα τους Παλαιστίνιους!).

Ωστόσο, η ισχυροποίηση των ισλαμιστών αντικατέστησε τα αρχικά συνθήματα για ελευθερία και δημοκρατία με θεοκρατικά, εθνικιστικά και φασιστικά συνθήματα, που μετέτρεψαν την εξέγερση σε εμφύλιο πόλεμο, σε πολλές περιπτώσεις έξω

από τον έλεγχο των ιμπεριαλιστών! Αυτό, μαζί με την επέμβαση της Ρωσίας υπέρ του Άσαντ, ανέτρεψε πλήρως το σκηνικό. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές στήριξαν τους Κούρδους ενάντια στο ΙΚ. Οι Κούρδοι του κόμματος PYD, με εθνικές και δημοκρατικές αξίες (με αριστερές καταβολές), στηριζόμενοι στις λαϊκές πολιτοφυλακές YPG, άδραξαν την ευκαιρία και ανακήρυξαν τρία αυτόνομα καντόνια στη βόρεια Συρία με αυτοοργάνωση και αυτοκυβέρνηση, εμπνέοντας τους Κούρδους της νοτιοανατολικής Τουρκίας να διεκδικήσουν τη δική τους αυτονομία. Οι ρώσικοι βομβαρδισμοί έδωσαν τη δυνατότητα στον στρατό του Άσαντ και τους μαχητές της Χεζμπολάχ να εκδιώξουν από πολλά εδάφη τόσο τους ισλαμιστές του ΙΚ και της Αλ Νούσρα όσο και τους αντάρτες που στηρίζουν η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στους Κούρδους να απειλήσουν την πόλη Αζάζ, μοναδικό διάδρομο επικοινωνίας μεταξύ των μετριοπαθών ισλαμιστών ανταρτών και της Τουρκίας, και να επιχειρήσουν την ενοποίηση των καντονιών τους, δημιουργώντας ένα κουρδικό μόρφωμα στο μαλακό υπογάστριο της τελευταίας.

Η κατάσταση στο Ιράκ και ο προσανατολισμός των ΗΠΑ στον Ειρηνικό για την αντιμετώπιση της Κίνας οδήγησε στην ανάγκη συνεργασίας με το Ιράν, υποβαθμίζοντας τον ρόλο της Τουρκίας και της Σ. Αραβίας στην περιοχή. Οι νίκες του Άσαντ και των Κούρδων υποχρεώνουν τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να έρθουν σε μια προσωρινή συμφωνία με τους ρώσους ιμπεριαλιστές για να ανασυνταχτούν, αφήνοντας την Τουρκία χωρίς συμμαχούς στη Συρία.

Η απάντηση του Ερντογάν είναι φυγή προς τα μπρος, με όπλο τον γενικευμένο πόλεμο: α) Πόλεμο ενάντια στους Κούρδους της Τουρκίας, με στρατιωτικό αποκλεισμό ολόκληρων πόλεων, εκατοντάδες νεκρούς αμάχους, γενοκτονία ολόκληρων συνοικιών, εκατοντάδες δημάρχους, δημοτικούς συμβούλους και πολιτικά στελέχη φυλακισμένα. Στόχος του είναι η καταστολή της κουρδικής Άνοιξης και ο εκφοβισμός των πιο συντηρητικών συνειδήσεων του τουρκικού λαού ότι κινδυνεύουν από τους Κούρδους ώστε να ξαναψηφίσουν AKP, πράγμα που πέτυχε στις εκλογές της 1^{ης} Νοεμβρίου, ξανακερδίζοντας την αυτοδυναμία αλλά όχι και την αυξημένη πλειοψηφία που θα τον έκανε «Σουλτάνο»! β) Πόλεμο ενάντια στους Κούρδους του PKK με αεροπορικούς βομβαρδισμούς στο όρος Καντίλ του βόρειου Ιράκ. γ) Προσπάθεια διαίρεσης των Κούρδων με τη συνεργασία με τους φιλοδυτικούς Κούρδους του ημιαυτόνομου βόρειου Ιράκ και την αποστολή στρατευμάτων στη Μοσούλη, που όμως προκάλεσε την αντίδραση της Βαγδάτης! δ) Πόλεμο με το PYD, με βομβαρδισμούς των YPG. ε) Πόλεμο με τη Ρωσία, με την κατάρριψη του μαχητικού της, σε μια προσπάθεια να επισπεύσει

τη σύγκρουση των ιμπεριαλιστών. στ) Συνεργασία με τη Σ. Αραβία για χερσαία εισβολή σουνιτικών δυνάμεων στη Συρία, που θα αποτρέψει μεν τα σχέδια των κουρδικών YPG, αλλά θα πυροδοτήσει τη σύγκρουση σιτών-σουνιτών σε ολόκληρη τη Μ. Ανατολή. ζ) Αξιοποίηση του προσφυγικού, ώστε ν' ασκηθούν πιέσεις στη Δύση για χρηματοδότηση, η οποία χρησιμοποιείται για τον πόλεμο ενάντια στους Κούρδους και όχι για τους πρόσφυγες. η) Εμπλοκή του NATO στο Αιγαίο, δόθηκε για τους πρόσφυγες, αλλά επί της ουσίας για την επιβεβαίωση του Αιγαίου ως κοινής θάλασσας Ε.Ε.-Ελλάδας-Τουρκίας, την παρακολούθηση του ρώσικου και κινέζικου στόλου στη Μεσόγειο, τον περιορισμό των κινήσεων από τα Δαρδανέλια και την προετοιμασία επεμβάσεων σε Συρία και Λιβύη!

Ο Ερντογάν εξαρτά την παραμονή του στην εξουσία από την αντιμετώπιση του Κουρδικού και την πτώση του Άσαντ. Πράγματι, οποιαδήποτε αποτυχία σ' αυτά δύσκολα θα τον σώσει από τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης και τα κινήματα, παρότι βρίσκονται σε καθεστώς ήττας μετά τις εκλογές και το πολεμικό σοκ που έχει επιβάλει ο Ερντογάν στην τουρκική κοινωνία.

Η φυγή προς τα μπρος όμως δύσκολα μπορεί να κρύψει τις τεράστιες ανισορροπίες της πολιτικής του. Ο διαμελισμός της Τουρκίας έχει τεθεί, ως αποτέλεσμα των ντε φάκτο αυτόνομων κουρδικών περιοχών σε Ιράκ και Συρία. Ακόμα και αν καταφέρει να καταστείλει τους νεαρούς Κούρδους που μάχονται στις πόλεις, οι αντάρτες απειλούν ότι την άνοιξη θα κατέβουν από τα βουνά στις πόλεις για να προστατεύσουν τους άμαχους. Η στήριξη του ΙΚ έχει οδηγήσει σε τρία μεγάλα χτυπήματα ενάντια στους Κούρδους και τη συμμαχία τους με την τουρκική αριστερά (Ντιγιάρπακιρ, Σουρούτς, Άγκυρα) αλλά και ένα ενάντια σε ευρωπαϊούς τουρίστες. Ο πόλεμος ενάντια στους Κούρδους οδήγησε σε ακόμα ένα χτύπημα σε στρατιωτικό στόχο στην Άγκυρα, κοντά στα επιτελεία του στρατού, το κοινοβούλιο και το πρωθυπουργικό γραφείο. Το καθεστώς αξιοποιεί αυτά τα χτυπήματα για να επιβάλει μια όλο και πιο αυταρχική πορεία, που μπορεί να συγκριθεί με ανάλογα ευρωπαϊκά φαινόμενα συντηρητικού λαϊκίστικου αυταρχισμού (Πολωνία, Ουγγαρία, Γαλλία κ.ά.), με στόχο την καταστολή. Τέλος, ο Ερντογάν φαίνεται να συνδέει την επιτυχία της πολιτικής του με την πρόδση στους δυτικούς ιμπεριαλιστές (βλ. προσπάθεια επαναπροσέγγισης με Ισραήλ) και μάλιστα με την εξώθησή τους σε άμεση σύγκρουση με τη Ρωσία! Αυτό δεν είναι μόνο τυχοδιωκτικό αλλά και αβάσιμο, αφού σε μια τέτοια σύγκρουση θα σαρωθεί όχι μόνο η Συρία αλλά όλη η περιοχή, ίσως και μέχρι την Ουκρανία και τις βαλτικές χώρες – και κανένας δεν μπορεί να ξέρει τα τελικά αποτελέσματα.

